Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Klejtrup Lokalhistoriske Forening

2017

Indholdsfortegnelse

Bestyrelsens beretning ..... side 3
Nye og afdøde medlemmer ..... side 6
A wel gern' ha' sejs å de blo ..... side 7
Læsekursus - Gotisk håndskrift ..... side 14
Glimt fra en svunden tid - Klejtrup skole i 1960erne ..... side 15
Det stod der i avisen ..... side 17
Slægtsforskningskursus ..... side 23
De kunne være blevet 100 år i 2017 ..... side 24
Erindringer fra Klejtrup ..... side 27
Lærling hos snedker Pedersen ..... side 29
En sømand af verden ..... side 31
100 år siden Klejtrup skole fik lærer Fogh ..... side 41
Indberetning ..... side 42
Harald Christensens album ..... side 44
Året der gik ..... side 46
Praktiske oplysninger ..... side 51

Vidste du, at det er….

- ***25 år siden Brugsen i Klejtrup bliver en del af 'Dagli'Brugs'-kæden***
- ***75 år siden Klejtrup Folkedanserforening blev stiftet***
- ***100 år siden lærer Jørgen Weis Fogh blev ansat i Klejtrup***
- ***100 år siden den russiske revolution brød ud og zardømmet faldt***
- ***100 år siden Otto Leisner blev født***
- ***125 år siden Danmarks første atletikforening stiftes – Københavns Fodsportsforening***
- ***150 år siden H. C. Andersen blev udnævnt til æresborger i Odense***
- ***150 år siden Det Kongelige Danske Musikkonservatorium blev grundlagt***
- ***150 år siden sogneforstanderskaberne ændrer navn til 'sogneråd'***
- ***500 år siden Martin Luther slår sine 95 katolsk-kritiske teser op på kirkedøren i Wissenberg***

Forsidebillede: Klejtrup Folkedansere fotograferet ved 50 års jubilæum

Bagsidebillede: Klejtrup set fra Søudsigten

Redaktører: Birthe Ømark og Ragna Kolind
Levering af materiale til årshæftet: Peter Lonsdale, Lizzi Laustsen Hjørnholm, Jørgen Ømark, Sven Eskildsen, Carl Johan Jørgensen, Birthe Ømark og Ragna Kolind
Trykning: Hobro Lyntryk
ISSN: 2245-5930

Copyright: Klejtrup Lokalhistoriske Forening

Bestyrelsens beretning

Endnu et år kan lægges til Klejtrup Lokalhistoriske Forenings alder. Vi nærmer os snart de 40 år. Skal vi lave et tankeeksperiment og trække paralleller til menneskets alder, kan vi jo udtrykke det på den måde, at vi nu er kommet til en mere stabil periode af livet. Vi er blevet "rigtig voksen", "børnesygdommene" er overstået, og der er nogenlunde styr på den daglige gøren og laden. Vi får dermed mere og mere tid til os selv og hinanden og til at udforske nye "græsgange".

Det har resulteret i, at der virkelig er blevet tid til registreringen af vore arkivalier. Over 7.500 billeder er nu scannet og registreret, og de fleste af dem kan enhver overalt på kloden gå ind og se og læse om på hjemmesiden www.arkiv.dk
Ligeledes er omkring 4.400 avisartikler registreret i samme database, men det er da kun en meget lille del af vor beholdning af avisartikler. Alle papirer, breve m.m. går vi for alvor i gang med i 2017.

Arkiv.dk er en betydelig forbedring af vore muligheder for at udbrede kendskabet til Klejtrup sogns historie, som netop er en vigtig del foreningens formålsparagraffer.
Vi kan som arkiv gå ind og se, hvornår der bliver kigget på billeder fra vores arkiv. Vi kan også se, hvilke billeder folk kigger på, og det viser sig, at der dagligt bliver slået op på billeder her fra sognet.

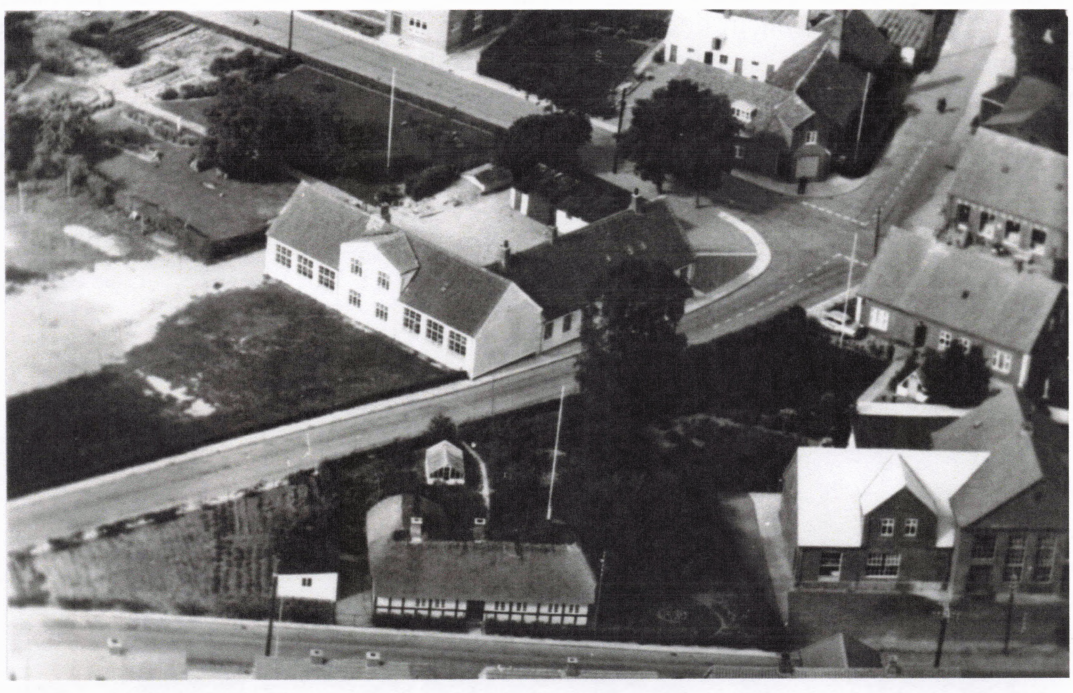

Søges der f.eks. på 'Klejtrup skole' på hjemmesiden www.arkiv.dk, kommer bl.a. dette billede frem. Der er måske ligefrem nogen af vore medlemmer, der kan tidsbestemme billedet? Vi mangler et årstal

For at der kan være noget at registrere, er vi jo afhængige af, at der er folk, som afleverer materialer til os. Og 2016 blev ingen undtagelse på det felt. Vi er stadig så privilegeret, at der kontinuerligt strømmer materialer ind. I det forgangne år har vi bl.a. fået et par større foreningsafleveringer, men det er jo også de mange bække små, der gør en stor å, som man siger. Og hvor er det dejligt at opleve, at folk kommer forbi med en bog, et billede, et brev osv. Stor tak til jer – og bliv endelig ved med det.

I det forgangne år blev vi for første gang i foreningens historie begunstiget i et testamente fra en af vore afdøde medlemmer, som havde testamenteret en stor slægtshistorisk samling til vores arkiv. Det er jo fantastisk, at vi også på denne måde kan få arkivalier til vores samling.

Ud over at der er kommet skub i registreringerne, har det de sidste par år også været naturligt for os at komme med enkelte nye tiltag, og det skete da også i 2016, hvor vi fik et nyt kursus på vores "arrangementsliste": Slægtsforskning.
Vi har igennem mange år haft – og har stadig - kursus i gotisk læsning, og vi har desuden haft enkelte timer omkring slægtsforskning. Men i efteråret startede et formiddagshold, hvor indholdet udelukkende handlede om slægtsforskning. Og deltagerne er blevet så bidt af det, at de fleste er fortsat her i det nye år. Vi prøvede også med et aftenkursus, men der var ikke tilstrækkelig tilslutning. Skulle der være nogle af jer, som gerne vil på et aftenskursus i slægtsforskning – så sig til. Vi laver gerne et sådant hold.
Såvel kurset i gotisk som slægtsforskning giver underviserne en god platform til at formidle historisk viden – såvel Danmarks historie som det lokale. Og det kan forhåbentlig være med til at styrke interessen for det lokalhistoriske arbejde.

Men vi har selvfølgelig også alle vore traditionelle arrangementer i foreningen. Ved sidste års generalforsamling var det historiske element fortællingen om nogle af alle de foregangsmænd og virksomheder, som vi har haft igennem tiderne her i Klejtrup. Klejtrup sogn er "leveringsdygtig" i rigtig mange gode historier og interessante hændelser, og der kan altid hives noget frem, som oftest er mere interessant end lige antaget i første omgang.

Der blev kigget i avisudklip, gårdhistorier og meget mere ved vores åbent hus på Torvedagen

Sommerudflugten bød i 2016 på en tur til hammerværket i Godthåb ved Svenstrup. Derefter gik turen til Tindbæk Kalkminer, og det sluttede med kaffe på Røverstuen i Rebild. Der var ikke så mange med på turen denne gang, og det kan selvfølgelig skyldes flere ting. Men vi vil måske tænke lidt alternativt her i 2017. Gode ideer er altid velkommen.

Ved byfesten havde vi åbent hus på torvedagen. Her kiggede rigtig mange forbi arkivet – også borgere, som aldrig har været på arkivet tidligere. Det er dejligt at få lov til at vise "nye" vores samling og fortælle dem om vores arbejde. Og det gav da også både nye medlemmer og en del afleveringer.

Sommeren er også tidspunktet for byvandringer. Igen i 2016 blev vi bedt om at lave en byvandring i forbindelse med byfesten. Vi var to guider på denne gang, og vi fik mange positive tilkendegivelser fra de omkring 60 personer, som deltog.
Også børnehaven havde deres traditionelle byvandring med de ældste børn. Det er og bliver noget at det sjoveste, man efter min mening kan udføre som lokalhistoriker – formidle historien til de dejlige unger. Deres umiddelbarhed og spørgelyst er unik, og al snak om forvendte børn, der ikke er nemme at dupere, kan man godt pakke langt væk. Klejtrup kan sagtens byde på historier, som kan begejstre de små poder – det viser den årlige byvandring hver eneste gang.

Det er efterhånden også blevet en tilbagevendende begivenhed, at en del af musikskolens nye elever kommer på en byvandring i starten af skoleåret. Og det var også tilfældet i 2016, hvor elever fra forskellige dele af Jylland fik en historisk rundvisning i den landsby, som de skal færdes i det næste års tid. Også her opleves en stor interesse for historiens vingesus, og de unge mennesker er rigtig gode til at byde ind med deres tanker og spørgsmål.

Byvandringen ved byfesten samlede som sædvanligt mange mennesker

Specielt byvandringerne giver en god fornemmelse af, hvorfor vi er her som forening, og hvorfor lokalhistorien er vigtig – nemlig den store interesse der er for at få den vist og fortalt.

Foreningens største "trækplaster" er dog stadig vores julearrangement. Om det er gløggen og æbleskiverne, om det er underholdningen eller måske bare blevet en "juletradition" – ja, det er sådan set lige meget. I hvert fald var vi omkring 115 personer sidst i november til årets arrangement. Her fortalte Karin og Per Nielsen (Træsko-Stines nevø) om Træsko-Stine og familien og om Pers ferier i det jyske. Det blev en rigtig god eftermiddag, hvor der blev hygget og snakket.

Alt i alt et godt år for lokalhistorisk forening. Tak til alle I medlemmer for jeres støtte og opbakning. Tak for hver en aflevering til arkivet, for hver en positiv tilkendegivelse om vores arbejde og ikke mindst for den store opbakning på medlemssiden. Som det kan ses nedenfor, mister vi jo hvert år medlemmer, men der kommer heldigvis også mange nye til.

Det er helt klart vores styrke, at vi har den store medlemsopbakning – og den er vi meget taknemmelige og stolte af.

På bestyrelsens vegne
Ragna Kolind

Følgende medlemmer kunne vi byde velkommen i vor forening i 2016:

Emma Fjeldsted, Klejtrup – tidl. Troestrup og Hærup
Jytte Juulsgård og Dannie Rasmussen, Klejtrup
Tommy Brøndum, Møldrup – tidl. Klejtrup
Peter Lonsdale, Frederikshavn
Ib Bertelsen, Hørby – tidl. Fristrup
Rikke Ramsdal og Dan Fuglsang, Klejtrup
Louis Bjærge, Hørby – tidl. Hejring
Helle Bjærge Sørensen, Øls – tidl. Hejring
Birgith og Bjarne Jørgensen, Klejtrup
Hanne Mikkelsen og Søren Rasmussen, Fristrup
Hanne og Poul Pedersen, Klejtrup
Ida Frederiksen – tidl. Hærup og Erik Christensen, Gjerlev
Bodil Nielsen, Klejtrup
Conny Jensen og Jess Balterzen, Klejtrup
Sigrid Kristensen (f. Karlsen), Skals – tidl. Hejring
Bent Kjeldahl Frederiksen, Viborg – tidl. Klejtrup
Hanne og Lauritz Lauritzen, Klejtrup
Bitten og Steen Bohnstedt-Pedersen, Klejtrup
Mette og Thorbjørn Nannberg, Klejtrup
Jan Holm Thomsen, Hobro

Og vi har også kendskab til, at følgende af vore medlemmer er døde indenfor det sidste års tid:

Henry Højgaard, Brøndum
Esther Nielsen (f. Jørgensen), Klejtrup tidl. Fristrup
Krista Karlsen (f. Aalestrup), Hvornum – tidl. Hejring
Svend Teglbrænder Nielsen, Aalestrup – tidl. Hejring/Tostrup
Søren Elung Jensen, Skive – tidl. Hærup/Hvilsom
Poula Mikkelsen, Klejtrup
Emma Fjeldsted (f. Christensen), Klejtrup – tidl. Hærup/Troestrup
Ingemann Andersen, Klejtrup – tidl. Fristrup
Karl Kromann, Klejtrup – tidl. Hærup
Bjørn Skinnerup, Hasselager
Othilie Poulsen, Klejtrup – tidl. Hvornum
Hanne Højbjerg Kristensen, Klejtrup – tidl. Hvornum
Lilly Nielsen, Fristrup – tidl. Hejring

ÆRET VÆRE DERES MINDE!

"A wel gern' ha' sejs å di blo"

Af Ragna Kolind

'Kært barn har mange navne', som man siger. Og her handler det om brød. Masser af brød. Der har nemlig været skiftedag i Klejtrup Bageri, og det kan selvfølgelig ikke gå upåagtet hen. Masser af brød er gået over disken igennem årene – også mange af "di blo". Mere om det senere.

Frida og John Frøslev valgte efter 33 år som Klejtrups bagerpar at stoppe i slutningen af 2016. Og det giver anledning til at kigge tilbage på nogle årtier, hvor samfundsudviklingen også har sat sit præg - både i bageriet og i butikken.

Det unge par

John Frøslev havde sin skolegang i Møldrup, og han var en af dem, som skolesystemet spåede ville blive en slags "taber". Han gik nemlig ud af skolen som 14-årig, og det er ikke noget nutidigt, at unge mennesker med så lidt skolegang ikke bliver levnet mange chancer i arbejdslivet.
Men John ville det anderledes. Han kom i bagerlære på Koldingvej i Viborg – i Svends Bageri – og som 17-årig stod han med sit svendebrev i hånden – klar til at tjene en voksens fuldtidsløn.

Efter at have arbejdet som bagersvend, aftjent sin værnepligt og igen arbejdet som bagersvend, blev John gift med Frida Brøndum Jensen fra Hersom. Frida blev læreruddannet fra Skive Seminarium, og nu stod det unge par og skulle vælge deres fremtid.
Og valget faldt på eget bageri – i Klejtrup.

September 1983 kunne det unge par selv dreje nøglen i butikken. Men det var da med en vis form for nervøsitet og spænding.
"Jeg husker en af gangene, hvor vi var nede at se på stedet. Vi kommer ind, og der sidder Peter Smed (som kørte brødturen på daværende tidspunkt) og Jakob Betzer (naboen) og drak kaffe.
Jeg kendte ikke meget til Klejtrup, selvom jeg var fra nabosognet. Vi kom lige som ikke længere øst på end smeden i Troestrup. Og jeg tænkte: Mon der altid sidder sådan nogle i køkkenet – det kunne jeg slet ikke overskue – min unge alder taget i betragtning.
Og jeg sagde til John, da vi kørte derfra: Altså de to gamle mænd følger forhåbentlig ikke med!

Det var da noget af en mundfuld at få startet, og der var ikke penge til forandringer. Der blev sat lidt mere lys op, og ellers blev tingene, som de var.
John var alene i bageriet, men der blev ansat en fast ekspedient – Fridas kusine Henny Huus. Hun var uddannet bager og kunne derfor også gå til hånde i bageriet, når der var travlt.

Henny i den "nyåbnede" butik

Snart blev det for småt

Der skulle dog ikke gå lang tid, før ønsket om forandringer og forbedringer faldt i hak med, at der også begyndte at være penge til at gøre lidt.

Igennem årene er butikken blev udvidet. Der blev lagt et værelse til, ligesom der blev lavet baglokale af det andet værelse, som var ud til Kirkebakken.
I bageriet blev lageret ud mod Kirkebakken lagt til, der blev bygget en ny lagerbygning – vinkelret på bageriet (hvor det gamle udhus lå), og garagen blev inddraget til melsilo m.m.

At køre brødtur på landet, som bagerne gjorde i gamle dage, har John og Frida aldrig gjort, men brødtur til andre forretninger og firmaer tiltog i omfang. Der er leveret til købmænd, brugser og plejehjem i mange af de omkringliggende sogne, ligesom bagerparret også har haft både Føtex og sygehuset i Hobro. Det gav en overgang to ture dagligt – og omkring 150 km's kørsel hver dag.
Der skulle noget brød igennem ovnene, og det krævede selvfølgelig også, at kapaciteten her skulle øges med endnu en ovn.

John med sin første lærling - Heidi

Susanne Mortensen var en af de øvrige 11 lærlinge i Klejtrup Bageri

Også på medarbejderstaben satte det sit præg, og der var seks mand i bageriet, da der var flest – 3 svende, to lærlinge og John.

Der var andre udgifter end lønninger – det har også koster nogle biler. Tidspunktet der skulle køres brød var jo tidligt på dagen, og om vinteren, hvor grusning/saltning måske knap var kommet i gang, kunne det godt være noget af en udfordring. Måske andre gange var det travlhed – i hvert fald har det kostet omkring syv smadrede biler igennem årene.
John husker specielt et tidspunkt, hvor brødbilen stod på værksted efter at bagersvenden var kørt galt i den.
"Vi havde lånt en reservebil ved Mazda i Hadsund, og bagersvenden måtte afsted i den. Det gik sådan, at han så trillede rundt i den oppe ved Skårupgaard, og han kom gående hjem. Da han lukker døren op og stikker hovedet ind i bageriet, siger han: Jaw li'e og ring' til Hadsund. Den her duer heller æ."

Med årene er antallet af leverancer til firmaer og forretninger dog gået støt ned ad bakke – som Frida supplerer: "Vi har været med til at lukke mange små butikker – forstået på den måde, at de langsomt er forsvundet fra landsbyerne i vor tid".

Men butikken – den har altid haft åbent ugens seks dage. Mandag var den faste fridag – dvs. der blev jo alligevel bagt brød til brødturen og i de senere år også til Brugsen i Klejtrup.
Butikken har altid lukket op kl. 06.30, hvorimod lukketid har ændret sig gennem årene – alt efter behovet.

Bagerens vindue søndag morgen.
Nogle vil måske mene, at det var få rundstykker. Dels blev der ikke lavet så mange slags – dels var de fleste forudbestilt og pakket på forhånd

"Vi har altid åbnet kl. 06.30, siger John – "undtagen én gang. Der blev den fem minutter over". "Ja, men det var så til gengæld med helt tom butik", griner Frida. "Én gang har vi sovet over, og det var første gang, vores søn Rasmus sov igennem. Han plejede altid at vågne kl. 2. John havde godt nok vækkeur sat til, men han var blevet vant til, at Rasmus altid vækkede os. Men ikke denne nat".

Og så skulle det være sundt

Sortimentet i butikken har da også ændret sig igennem årene. Fra at rundstykker var noget, der hørte søndagen til, er det blevet en daglig spise.
"Ja, dengang vi begyndte", siger John, "var det to rundstykker og en morgenbasse pr. mand. Sådan er det ikke mere. Wienerbrødssalget er nu kun 20 % af, hvad det var i 1980'erne.

Bagerparret fortæller, at de da helt sikkert har kunnet mærke, hvordan folk begyndte at tænke mere sundt. Og dog – kun til en vis grænse. Vist begyndte kunderne at efterspørge brød med flere kerner i, og der blev efterhånden også spurgt mere ind til indholdet i de forskellige brødtyper.
Men i forhold til andre steder måtte de konstatere, når de snakkede med bagere fra andre byer, at kunderne i Klejtrup generelt spiser langt mere kage, end folk gør flest rundt omkring. "Der skiller vi os altså ud her i Klejtrup", griner bagerparret.

Da de startede med gulerodsboller, var det bestemt ikke noget, der gik som varmt brød, som man siger. Dem var der ikke meget salg i. De var næsten ved at opgive det, men pludselig slog det an. Og vi må sige, det blev et af Frøslevs "varemærker" ligesom med rugbrødet. Folk kom langvejs fra for at købe netop disse to ting.
"Det har helt sikkert været en af de sjove ting – at følge disse "gæster" i Klejtrup, som kom år efter år", siger Frida.

Butikken fik nyt "ansigt" i Frida og Johns tid

Som nævnt har salget af kager været stort. Det er lige fra børnenes favoritter – trøfler, Kaj-kager og fine pyntede kager ("børnene køber jo med øjnene", som Frida bemærker) til efterskoleelevernes studenterbrød, nürnbergsnitter og hindbærsnitter til de voksne, som går efter pistacietærten, pæretærten og en god tørkage. Og når det så kommer til de ældre, begynder de søde sager at være mindre populære, dog går de ikke af vejen for en god flødeskumskage.

Også i forbindelse med fester er der sket en ændring fra, at det handlede om tarteletter og kransekage, er det blevet til flutes til maden, store festlagkager og kagebord.

Og så kan vi selvfølgelig ikke komme uden om, at Fast Food griber mere og mere om sig. De sidste år har færdige sandwich, pølsehorn, pizzastykker og lignende været meget populære – for ikke at nævne pålægs-kagemanden.

Ellen bag disken i butikken, som den så ud i midt-firserne

Mange gode oplevelser

De mange år i bageri og butik har givet mange gode og sjove oplevelser. En årlig tilbagevendende begivenhed har været børnehavebørnenes besøg i bageriet, hvor der er blevet bagt pebernødder, kagefigurer osv.
Det har været en stor oplevelse for børnene, som nok er kommet i butikken, men aldrig har set BAGEREN. Mange af dem kommenterede ofte dette efterfølgende.
Frida fortæller om drengen, der var blevet hentet i børnehaven af sin bedstemor. De skulle ind omkring bagerbutikken på hjemvejen, men da de kommer gående ned ad Kirkebakken, siger drengen til sin bedstemor: Vi går bare ind ad porten der, for nu kender jeg jo bageren".
Jo, det var helt sikkert noget særligt for disse børn at få sat ansigt på ham bageren ☺

Af andre tilbagevendende begivenheder skal også nævnes Torvedagen til byfesten, som både Frida og John synes, har været en fornøjelse at være med til. Men, som Frida bemærker, bliver det nu dejligt at få lov til at være gæst næste gang

Og så skal skolefesterne også nævnes. John synes, det har været sjovt at arbejde sammen med et nyt hold forældre hvert eneste år, hvor der skulle laves mad til omkring 400 personer. Det har givet os mange oplevelser.

"Vi har jo også haft rigtig mange ansatte igennem årene", siger Frida og fortsætter med at fortælle forskellige hændelser fra butikken. Vi har haft rigtig mange dygtige piger, men det har ikke altid været lige nemt at få de unge piger lært op."

Der skulle læres at vaske gulv, og Frida husker dengang, hun fortalte en pige, at hun skulle bruge rigeligt med vand, så gulvet blev ordentlig rent. At vandet så også skulle tørres op igen – ja, det havde hun jo ikke sagt noget om, så det sejlede lidt i butikken.

Familien Frøslev ved Frida og Johns 25 års jubilæum i 2008

"I butikken havde vi et udstillingsskab, hvor vi bl.a. havde et kransekagehjerte til at stå. En dag kom der en kunde ind, som skulle bruge en "hurtig" gave til en fest, hun var inviteret til. Så hun syntes, at det kransekagehjerte i udstillingsskabet var en fin ide. Og den unge pige i butikken pakkede omhyggeligt hjertet ind (hun havde ikke fået at vide, at det kun var til udstilling).
Dagen efter kommer kunden tilbage med hjertet og siger: "Det må da vist være Johns svendestykke" ☺ Tørt var det – men heldigvis tog kunden det med et smil.

Det var ikke alle kunder, der syntes, det var så sjovt med de urutinerede unge piger. Og nu kommer vi tilbage til den med 'A wel gern' ha' sejs å di blo'. Det var bestemt ikke nemt for en ny ekspedient at vide, hvad det dækkede over. Men det var såmænd 6 håndværkere (med blå birkes).

Også i bageriet har mange unge mennesker haft deres gang, og det er blevet til elleve lærlinge, som har fået deres svendebrev.
Dertil kommer ansatte svende, hvor antallet har skiftet alt efter behovet, og hvor der derfor har været en naturlig udskiftning.

Men i butikken har de faste job været på ganske få hænder – ja alt i alt to personer. Først var Henny Huus der i to år, og siden 1985 har Ellen Uldahl været den "gennemgående figur" sammen med Frida.

Og hvad nu?

Måske var det af gammel vane, at vi netop havde valgt en mandag til vores snak om Klejtrup Bageri – den ugentlige fridag, som Frida og John har haft igennem årtier. Men nu er situationen jo blevet en anden – nu er der fridag hver dag.

Det har været meget vigtigt for Frida og John at sikre, at Klejtrup bibeholdt sin bagerforretning. Og heldigvis lykkedes det at finde en køber.
November 2016 kunne de holde afskedsreception - bageriet var solgt til Pernille Gaarsdal Jørgensen.

Det kræver tilvænning at drosle ned fra godt og vel et fuldtidsjob med selvstændig virksomhed til at kunne sidde over morgenkaffen med rundstykker fra den nye bager – og nyde udsigten ud over Klejtrup Sø - fra første parket ved det store stuevindue.

De er enige om, at det er dejligt, at alting ikke er på klokkeslæt længere, og at de kan få vendt døgnrytmen lidt mere efter, hvordan andres døgnrytme er. Men de første måneder har mest af alt virket som en slags ferie.
Nu kan – især John godt mærke, at der snart skal begynde at ske noget andet. Men så kan fritidsinteresserne komme i højsædet, og det er da heller ikke utænkeligt, at John finder sig lidt arbejde.
Indtil da kan de sidde og tænke tilbage på mange, mange år i Klejtrup Bageri, hvorfra de vil blive husket for deres gode brød, god service og aktive deltagelse i byens begivenheder.

Læsekursus i Gotisk håndskrift

Studerer du din slægts historie, eller er du bare interesseret i gamle papirer om ejendomshandler, skifter osv., så er dette her lige noget for dig.
Kom med jeres ting og lad os i fællesskab tyde de "gamle kragetæer".

Alle medlemmer er velkommen
Kursusstart: Mandag d. 18. september kl. 19
på Lokalhistorisk Arkiv
Underviser: Mona Finderup

Glimt fra en svunden tid - Klejtrup skole i 60erne

Af Lizzi Laustsen Hjørnholm

I 1960 startede jeg i 1. klasse sammen med 23 andre forventningsfulde børn i den nye skole i Klejtrup.

1. klasse 1960. Bagest fra venstre: Jørgen Nyrup, Fristrup, Carsten Jakobsen, Fristrup, Bjarne Mørup, Hejring, Keld Erik Sørensen, Klejtrup, Jørgen Juhl Frandsen, Klejtrup, Allan Krone Kristensen, Klejtrup, John Nygaard Rasmussen, Fristrup, lærerinde Sigrid Fogh, Klejtrup. Mellemste række fra venstre: Kurt Christensen, Klejtrup, Kaj Jensen, Hejring, Hanne Kallestrup, Klejtrup, Irene Møller Jensen, Fristrup, Lizzi Laustsen, Klejtrup, Erik Grydgaard, Klejtrup, Louis Bjærge Nielsen, Hejring. Forrest fra venstre: Ragna Vammen, Klejtrup, Grethe Skals Jensen, Fristrup, Mona Sigaard Nielsen, Klejtrup, Jonna Frøsig Pedersen, Fristrup, Anne Mette Thoft, Klejtrup, Maja Søndergaard Nielsen, Klejtrup, Lene Rasmussen, Klejtrup, Signe Nielsen, Fristrup, Lissi Nielsen, Klejtrup, Ulla Andersen, Hærup.

Skoleugen var på 6 dage, men om lørdagen havde vi tidligere fri. Hver morgen var der morgensang i aulaen for alle lærere og elever, og der blev bedt fadervor.

Når timen startede, stod vi bag vore stole og ventede på, at læreren kom ind og bad os sætte os. Der var absolut arbejdsro i timerne. Jeg synes, de fleste ting i skolen var spændende. Lærerne forsøgte på bedste vis at leve op til den nye skolereform, som bl.a. lagde vægt på, at vi skulle formes til nogle harmoniske samfundsborgere. Der var stadig udenadslære (salmevers og tabeller blev terpet til den store guldmedalje - for det meste), men mere fri undervisning var der også. Jeg husker, hvordan vi lærte nogle af kristendomshistorierne ved at spille dem som teater, bl.a. blev min porcelænsdukke brugt som rekvisit i en af historierne, hvor en af drengene i klassen spillede kong Salomon. I biologitimerne besøgte vi nogle gange søen og voldene.

På skolens flotte bibliotek med de runde teaktræsborde fik vi hjælp til at finde gode bøger. Vi blev inspireret af nogle af de bøger, som vores klasselærer læste højt for os - bl.a. 'Mio min Mio', 'Alle vi børn i Bulderby' for ikke at glemme serien 'Det lille hus på prærien'.

Så var der skriftlig dansk timerne, hvor vi sad med "Den Røde Skrivebog". Her fulgte vi lærerens instruktion (op 2-3 og rundt 2-3 og op 2-3) så vi kunne få en pæn håndskrift. Sidenhen øvede vi os i at skrive med blæk. Foran os på bordet var der et hul til blækflasken, og vi skrev med "kradspen". Der var trækpapir til at fjerne det overskydende blæk, men fingrene så ret tit blå ud efter en diktat med pen og blæk. Når læreren syntes, vi kunne håndtere" kradspennen", fik vi lov at skrive med vores egen fyldepen, som så absolut var et noget nemmere skriveredskab.
En del af vore timer var kønsopdelt, det gjaldt husgerning, håndgerning, gymnastik og sløjd.

Lizzi Laustsen som barn

I 4. klasse begyndte nogle af klassekammeraterne at få Særundervisning. Det var for de elever, der havde det svært med dansk og regning. De blev i enkelte timer undervist i specialundervisningslokalet. Jeg var en smule misundelig på disse elever, da de blev undervist af en lærer, som jeg holdt meget af.

I timerne blev der gjort brug af forskellige former for afstraffelse. Enkelte gange har jeg oplevet skammekrogen blev benyttet. Her blev den "uartige" elev placeret i et hjørne i klassen med ryggen mod klassekammeraterne. Ligeså blev der også uddelt lussinger til "de frække elever". Afstraffelsen har nok virket, så børnene er blevet lydige, men jeg er overbevidst om, at det at få en på hovedet har været angstskabende og særdeles ydmygende. Det at blive straffet, mens klassekammeraterne så til. Men mange valgte lussingen, når de fik valget mellem lussing eller eftersidning. Den afstraffelse, som jeg husker blev brugt mest, var udenfor døren. Jeg er een gang i folkeskolen blevet sat udenfor døren. Jeg var af klassen blevet udpeget til at skulle kaste en borre på vor geografilærer. Så da han stod med ryggen til klassen og skrev på tavlen, udførte jeg missionen, men desværre ramte jeg tavlen i stedet. Læreren vendte sig, rød i hovedet og spurgte hvem der havde lavet ugerningen, og jeg gik til bekendelse.

Vi lærte hurtigt hvordan reglerne var, bl.a. skulle vi, når det ringede ind til time, klassevis stå på 2 rækker i skolegården. Der skulle være ro, og var der nogen, som ikke artede sig, havde lærerne forskellige tricks til at få styr på tropperne, fx tage eleven op til skue foran os alle, rive i ører eller i de små nakkehår. Disse ting var nok mest forbeholdt drengene i de lidt større klasser. Når der så var ro blev vi sendt ind klassevis gående 2 og 2.

I frikvarterne fik vi tiden til at gå med at hoppe over bold, sjippe, hoppe i elastik, tagfat, spille med figurer/hønseringe, bytte tyggegummibilleder. Da vi blev lidt ældre gik pigerne i grupper med hinanden under armen frem og tilbage i skolegården, og her blev der nogle gange udvekslet kærestebreve. Kærestebrevenes indhold var ofte udformet med, at der var 2 kolonner til at afkrydse for et ja eller nej.

En gang imellem var der et par af drengene, som kom op at slås. Hurtigt dannede der sig en ring af tilskuere udenom, og kampen blev stoppet, når gårdvagten kom.
En anden regel var, at vi ikke måtte bruge toiletterne som varmestue. Der var nok at holde styr på for en gårdvagt, ene mand /kvinde. Efter min opfattelse, blev der ikke gjort noget for de børn, der stod ovre i hjørnet uden for fællesskabet og som ikke deltog i vi andres leg.

På skolen havde vi opsparing. En gang om ugen kunne vi købe sparemærker (klistermærker). De blev klistret i sparekassebøgerne, og vor lærer afleverede dem så i Sparekassen. Jeg gik meget op i at spare op, jeg drømte om at kunne købe en rød MG, når jeg fyldte 18. Det blev det dog aldrig, men opsparingen indgik dog senere i handlen på min første bil, en Fiat 127.

En gang om året var vi på skoleudflugt - turene gik til Ålborg Zoo og Karolinelund, Århus Friheden, Himmelbjerget, Ebeltoft - Kalø. Traditionen tro var vi, da vi kom i 7 klasse på lejr i København, her boede vi i et stort hus, Provinsbørns Ferieophold på Østerbro. Vi – ca. 60 elever - blev så guidet rundt i København af 3-4 lærere og så de danske seværdigheder.

Klar til afgang på Hobro Banegård. Lærerne Knud Larsen, Henning Jørgensen og vikar Madsen skal lige have tjek på de sidste detaljer

Meget har ændret sig i folkeskolen. Jeg har ikke kendt til / gået i det, man kalder den sorte skole. Jeg har været elev i en overgangsperiode, hvor den nye skolereform fra 1958 langsomt vandt sit indtog

og satte hel sikkert sit præg på de forholdsvis unge lærere, der blev ansat på vor nye skole. Men der var nok ikke den store forståelse for, hvis man ikke lige passede ind i rammerne. Jeg er en af dem, der gik let gennem folkeskolen, og følte jeg var god nok, men jeg kender også til tidligere klassekammerater, som ser tilbage på skolen som en tid, hvor de på den ene eller anden måde fik at vide, at de ikke var gode nok, og hvor følelsen har fulgt dem mange år efter. "

Redaktionen:
Lizzi Laustsen Hjørnholm er født og opvokset i Købmandsgården i Klejtrup, som yngste datter af købmandsparret Katrine og Niels Laustsen.

Det stod der i avisen....

For 100 år siden:

Tirsdag 27. februar 1917
Paa Grund af Handelsophævelse sælger jeg en ny Herrecykel med Dobbeltgear, Butikspris 130 Kr., for kun 90 Kr. kontant. Flere gode, brugte Cykler, samt Lygter og Dele sælges til og under Indkøbspris.

P. Poulsen, Klejtrup

NB: En god Gritzner Motorcykel, 3 ½ HK., komplet Stand, sælges til Spotpris.

Lørdag 3. marts 1917

Hjemkommen fra Militærtjeneste

Det meddeles mine Kunder, at jeg den 6. Marts kommer hjem fra Militærtjeneste og anbefaler mig fremdeles til Smede- og Hestebeslag, Plove, Harver og Kultivatorer, Pumper og Ajlespredere. Reservedele til Plove haves altid paa Lager til billigste Dagspriser.

Smedemester L. Laursen, Klejtrup

(Red: Mange – også her fra området var indkaldt under 1. Verdenskrig)

Klejtrup Smedie ca. 1920

Lørdag 5. maj 1917

Adgangsprøve

Murersvend Ejner Poulsen, Søn af forhv. Landpost Poulsen i Klejtrup, har bestaaet Konstruktør-eksamen fra Aalborg Tekniske Skole med 6,43 i gennemsnit, det højeste, der kan faas er 7. Saa vidt bekendt er Resultatet det højeste, der endnu er opnaaet ved nogen af Landets tekniske Skoler.

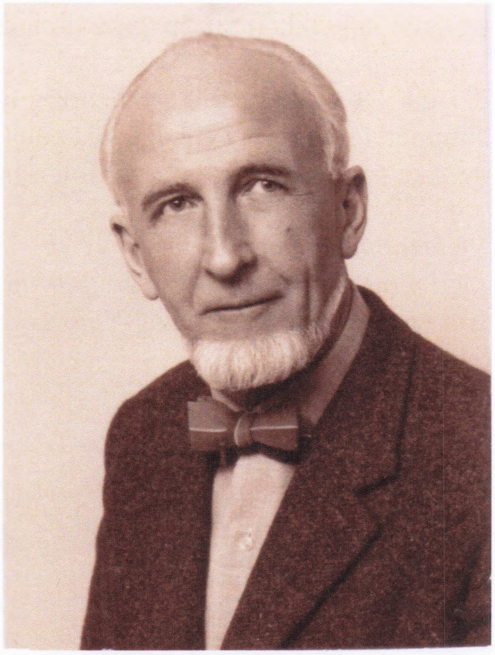

Ejnar Poulsen var bror til Søren Poulsen, skaberen af Verdenskortet

Onsdag 27. juni 1917

Fodboldkamp

Forleden afholdtes en Fodboldkamp i Klejtrup mellem Hobro og Klejtrup Boldklubber. Klejtrup vandt 3-1 efter 1-1 ved pausen.

(Red: Det var før, Hobro kom i Superligaen)

"Træmændene" her var dog senere – nemlig ca. 1935

7. nov. 1917:

En kendt mand fra Hvornum fortalte på vort kontor (= ***avisens***) forleden, at adskillige havde fæstet karle for eet år til 800 kr.
"Vi giver en karl 800 kr. og kost og logi, og vor lærer 950 kr.", sagde han.
Ja, der er forskel!

For 85 år siden:

d. 22. februar 1932:

En lang spadseretur før teatertid

Fire damer fra Klejtrup var i går ude på en længere spadseretur, idet de gik fra Klejtrup over Rødding og Vammen til Viborg. Det var fru Christensen, Brugsforeningen, frk. Gerda Christensen, fru A. Mogensen og frk. M. Andersen. De havde væddet med de to fruers mænd om, at de kunde spadsere til Viborg, og de gennemførte væddemålet udmærket.
Væddemålet gjaldt billetter til "Husmandstøsen". Damerne startede kl. 2 om eftermiddagen og kom til Viborg klokken et kvarter i syv.

For 80 år siden:

d. 26. oktober 1937

Bord med to plader

Gennem Patentbureauet i Viborg har tømrer Rudolf Sørensen, Klejtrup, fået godkendt en patentansøgning vedrørende et bord, der under sin bordplade har indbygget et jalousidannet udtræk, som, når bordet skal anvendes til arbejds- eller spisebrug, kan trækkes frem og bøjes hen over bordpladen, som derved beskyttes mod overlast.

Rudolf Sørensen med sin lille familie – sønnen Carit og hustruen Emma

For 75 år siden:

d. 9. februar 1942

Brand i Klejtrup

Snedkermester Hermansens ejendom nedbrændt

I snedkermester Thorvald Hermansens værksted i Klejtrup opstod der brand lørdag aften. Ilden blev opdaget ved ellevetiden af nogle unge mennesker, der var til bal på afholdshotellet, og de slog alarm. Falck fra Hobro og Aalestrup blev tilkaldt, men kun sprøjten fra Hobro kunne komme igennem (***Red: Der var streng vinter i 1942)***. Det var på et højst kritisk tidspunkt, den kom. Værkstedet og Hermansens lejlighed stod nemlig i flammer, og nabohuset tilhørende bogholder Sofus Bundgaard, var alvorligt truet. Også afholdshotellets sal, der ligger på den modsatte side af vejen overfor værkstedet, var i farezonen, men her afværgede man truslen ved at kaste sne op på taget.

Ejendommen blev fuldstændig raseret, og Hermansen lider et for tiden uopretteligt tab ved ødelæggelsen af det lager af brædder, bjælker, finérplader og andre materialer, som han havde liggende, anslået til en værdi omkring 8000 kr., men i virkeligheden adskilligt mere værd, eftersom det ikke er til at skaffe erstatning for de brændte ting.

d. 21. marts 1942

En hedeopdyrker
Et legat til Jørgen Jørgensen, Hejring

Hedeselskabet foretog uddeling af midlerne fra Landstingsmand Jørgen Berthelsens legat, og blandt dem, der kom i betragtning var Jørgen Jørgensen, Hejring. Afdelingsleder Basse skrev følgende om Jørgen Jørgensen og det arbejde, som førte til præmiering af hans landbrug, som ved overtagelsen i 1919 var ca. 12 tdr. land opdyrket jord og resten i hede:
"Jørgen Jørgensen og hans hustru har udført et meget dygtigt arbejde på denne ejendom. Med hestene pløjede J. Jørgensen 2 – 6 tønder land hede hvert år. Kampestene blev fjernet, og mergel blev tilført. Igennem årene er på denne måde 34 tønder land af heden på ejendommen forvandlet til agermark."

d. 4. august 1942

Den store istidssten i Lindum Skov

En turist fra Fredericia, som hvert år gæster Lindum, finder, at der gøre for lidt ud af den kendsgerning, at en af Danmarks største sten ligger næsten ukendt i Lindum Skov.
Stenen er kun halvt gravet fri, så ingen kan bestemme og beregne dens virkelige størrelse og vægt. På dens overflade kan der godt stå hundrede skolebørn, så nogen helt ubetydelighed er den ikke. Fra den side, der er bedst frilagt, kan man kun med stort besvær kravle op på den. Stenen sidder i Nordsiden af en bakkekam. Det ser ud, som om den ved stranden engang i Istiden er blevet sprængt i to stykker; de to halvdele ligger dog fremdeles på deres plads, men tidens tand gnaver på revnen mellem de to halvdele, så engang i tiden vil de nok være helt delt.

For 50 år siden

d. 13. maj 1967

Søkroen — Klejtrup Hotel

Skal De ud at køre i pinsen — da spis Deres middag her!
Aspargessuppe, kalvesteg og dessert. — Vi serverer selvfølgelig også andet.
Prøv vor platte — lidt sild, varmt, koldt og ost 7,50 kr.
Altid frisklavet kaffe.

Telf. (085) 4 60 44 - Svend Thuno.

d. 29. maj 1967

Ny kirkebetjent

Klejtrup Menighedsråd har vedtaget at ansætte gartner og husmand Niels Frandsen, Klejtrup, som kirkebetjent, ringer og graver ved Klejtrup kirke fra 1. juli, Grundlønnen er ca. 10.000 kr. Den er pristals- og dyrtidsreguleret.

samme dato

Dyrlægepraksis skifter ejer

Dyrlæge Kay Rasmussen, Klejtrup, har for 215.000 kr. solgt sin praksis og villa til dyrlægeassistent Jens Hougaard Pedersen, Øster Hornum, til overtagelse 1. juni. Hougaard Pedersen er fra Gerlev ved Randers.

Kay Rasmussen overtager en stilling som fast ansat reservedyrlæge ved fjerkræslagteriet i Randers. han bliver boende i Klejtrup i en nyopført villa.

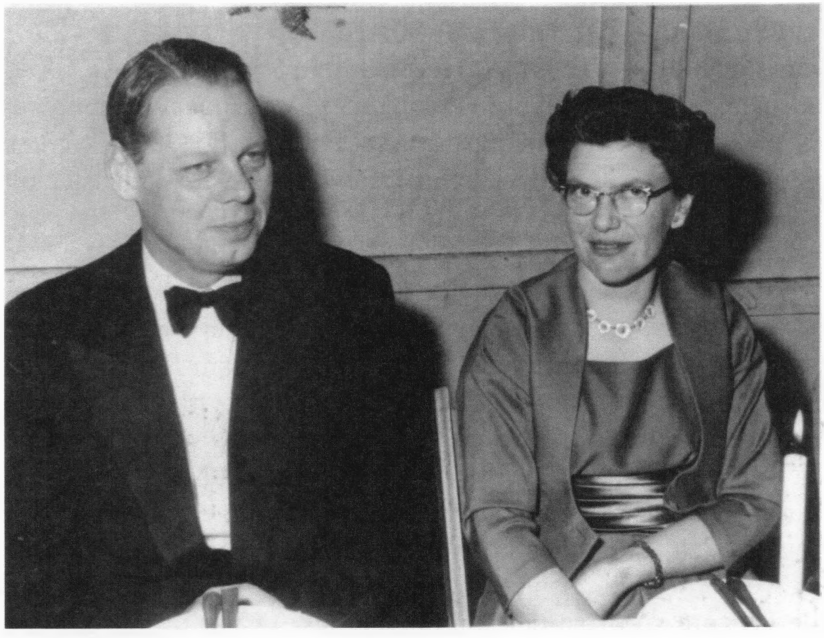

Britta og Kay Rasmussen byggede hus på Sandstræde 38

d. 14. juni 1967

Himmerlands folkedansere

har holdt et stort stævne i Klejtrup i anledning af Klejtrup Folkedanserforenings 25 års jubilæum. Det var samtidig en påskønnelse for den indsats Klejtrupdanserne har gjort for at skaffe nye dragter i de rigtige farver og snit. Opvisningen foregik ved Verdenskortet og Klejtrup Volde, og om aftenen var der liegstouw på hotellet.

d. 29. juli 1967

Klejtrups byggegrunde sat til 8000 kr. pr. stk.

På Klejtrup Sogneråds møde forelå der en godkendelse fra Viborg Amtsråd af prisen på de byggemodne grunde, som kommunen købte i foråret (***Red: Må være grundene i Fuglevænget)***. Prisen er sat til 8.000 kr. pr. stk.

Fru Karen Kristensen fik kørslen til Møldrup Realskole for 70 øre pr. kilometer. Aftalen gælder et år.

d. 23. august 1967

I Klejtrup rejser man verden rundt for 50 øre

10.000 mennesker har i år besøgt Verdenskortet i Klejtrup Sø

Selv om det både er blevet lettere og billigere at komme rundt i verden, er der vist ingen rejsebureauer, der kan konkurrere med Søren Poulsen i Klejtrup. Formedelst 50 øre kan man hos ham komme på en tur verden rundt, og det endda med en kyndig rejseleder, der er i stand til at svare på næsten alt vedrørende vor klode.

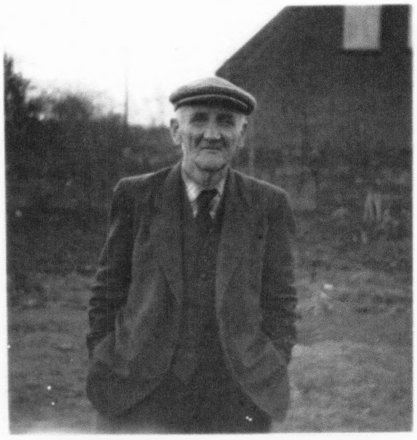

... videre står der senere i artiklen:

Jeg er ved at være træt nu, siger Søren Poulsen, der i næste måned runder sit 79. år. Jeg har ikke de samme kræfter som førhen, og det er begyndt at knibe med at få det lavet, jeg gerne ville. Det er ikke alene verdenskortet, der skal passes, men græsset skal slås på de arealer omkring søen, der benyttes til parkeringsplads.

Jeg har solgt en del af jorden til Klejtrup kommune, men først den dag jeg er væk, overtager kommunen arealet. Hvad der skal ske med selve verdenskortet, ved jeg ikke, men det er mit håb, at min familie vil gøre sit til, at det kan bibeholdes. Vi har tit talt om det, men det er aldrig blevet til mere, og da jeg ingen børn har, er det mine søskende eller deres børn, der skal tage affære.

(***Red: Og sådan blev det – en nevø Helge Poulsen overtog Verdenskortet, som de fleste ved)***

... og så var det i 1967 der startede drøftelser af den første kommunesammenlægning i vor historie. Og den blev en realitet i 1970.

<u>For 25 år siden:</u>

1992:

Ny Hobro-motorvej indvies til oktober

Den sorte tykke asfalt er lagt, men først til oktober bliver den nye motorvej vest om Hobro officielt indviet. Dermed skal den kraftige sommertrafik også i år sluses gennem Hobro ad den gamle hårdt prøvede hovedvej - Europavej 45.

10. januar 1992

Slut med mørke gader i Møldrup

Pengene til gadelys skal findes andre steder

Natsygeplejersker og andre der færdes rundt i Møldrup Kommune i de sene nattetimer er glade for beslutningen om at lade gadelysene brænde – også mellem 1 og 5.30, hvor de tidligere har været slukket.

4. februar 1992 **"Michael Learns To Rock" til Klejtrup**

Klejtrup Idrætsforening har igen fået fat i et af rockverdenens store navne til at give koncert i byens lille hal. Denne gang er det "Michael Learns To Rock", der kommer til Klejtrup torsdag den 27. februar.

Da Klejtrup fik sin nye hal, kom der virkelig gang i koncerterne – både inde og ude

Slægtsforskningskursus

Har du lyst til at komme i gang med at studere din slægt, eller har du allerede været i gang, men gerne vil have hjælp til at komme videre. Så har du muligheden som medlem af Lokalhistorisk Forening - det koster kun penge for kaffe og nogle få kopier.

Meld dig allerede nu. Vi starter to hold igen til efteråret, hvis der er tilmeldte nok
Tirsdag d. 19. september kl. 19.00 – 21.30
Onsdag d. 20. september kl. 09.30 – 12.00

Underviser Ragna Kolind

De kunne være blevet 100 år i 2017

Jens Bach
Herredsvejen 186, Klejtrup

Anna Bach
Herredsvejen 186, Klejtrup

Toldal Christensen
Fristrupvej 52, Fristrup

Maltha Jensen
tidl. Klejtrup Hotel

Emma Jensen
Hærupvej 27, Hærup

Ancher Nygaard Rasmussen
Ånsbjergvej 16, Fristrup

Grethe Eggertsen
Søvej 14, Klejtrup

Henrikke Kristensen
Hærupvej 14, Hæærup

Aage Braad
Søgaarden, Søvej 32, Klejtrup

De kunne være blevet 100 år i 2017

Aage Christensen
Søudsigten 2, Klejtrup

Niels Laustsen
Klejtrup Købmandsgaard

Inger Olesen
Overhærupvej 1, Overhærup

Inger Lonsdale
Søudsigten 1

Petra Carlsen
Sandstræde 16, Klejtrup

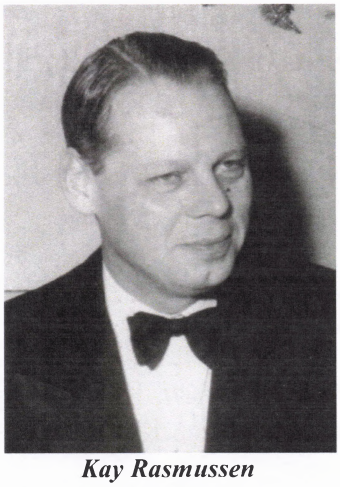

Kay Rasmussen
Viborgvej 22, Sandstræde 38

Kirsten Jensen
Skovbakken 4, Klejtrup

De kunne være blevet 100 år i 2017

- *og hvem er de så?*

1. Jens Bach, Sjørringgaard, Herredsvejen 186, Klejtrup. Sad i mange år som kasserer i Andelskassen i Klejtrup.

2. Anna Bach – Jens Bachs kone. Anna koncentrerede sig om være medhjælpende hustru på gården.

3. Toldahl Christensen, Fristrupvej 52 i Fristrup. Toldahl havde ejendommen i Fristrup og var samtidig mælkekusk og kreaturklipper. Toldahl var gift Valborg.

4. Emma Jensen, Hærupvej 27 i Hærup. Emma var medhjælpende hustru på ejendommen i Hærup. Hun var gift med Niels.

5. Ancher Nygaard Rasmussen, Fristrup Vestergaard, Ånsbjergvej 16 i Fristrup. Ancher koncentrerede sig om sit landbrug. Han var gift med Anna Bolette.

6. Aage Braad, Søgaarden, Søvej 32 i Klejtrup. Aage passede sit landbrug. Han var ugift og boede sammen med sin mor på gården.

7. Henrikke Kristensen, Smedegaarden, Hærupvej 14 i Hærup. Henrikke var medhjælpende hustru på familiens landbrug. Hun var gift med Henry.

8. Grethe Eggertsen, Søvej 14 i Klejtrup. Grethe passede en del år posthuset i Klejtrup. Hun var gift med Andreas.

9. Aage Kristensen, Ulvehøjgaard, Fristrup Nørremark 2 i Fristrup. Aage var landmand. Han var gift med Lydia.

10. Niels Laustsen, Købmandsgården i Klejtrup. Niels Laustsen drev i årtier købmandsgården sammen med hustruen Katrine. Han var desuden medlem af Klejtrup sogneråd samt en hel del andre tillidsposter.

11. Petra Carlsen, Sandstræde 16 i Klejtrup. Petra gjorde bl.a. rent på Brattingsborgskolen. Hun var gift med Thorvald.

12. Inger Lonsdale, Søudsigten 1 og senere Lyngbakken ???? i Klejtrup. Inger var gift med Walter – læge Repholtz's stedsøn. Parret boede her i Klejtrup af to omgange – både i deres ungdom og alderdom.

13. Inger Olesen, Nørregaard, Overhærupvej 1 i Hærup og senere Brattingsborgvej 9 i Klejtrup. Inger var medhjælpende hustru på familien landbrug. Hun var gift med Peder.

14. Kay Rasmussen, Viborgvej 22 og senere Sandstræde 38 i Klejtrup. Kay var i mange år sognets dyrlæge. Han var gift – først med Lisa og senere med Britta.

15. Maltha Jensen, Klejtrup Afholdshotel. Maltha var søn af familien på hotellet. Han flyttede senere fra sognet. Maltha var gift med Ruth.

16. Kirsten Jensen, Skovbakken 4 i Klejtrup. Kirsten var husmor – gift med agronom Carl Harry.

Erindringer fra Klejtrup

Af Peter Lonsdale

"Vi rejste altid med tog til Hobro fra København, når vi skulle på sommer- eller vinterferie. I Hobro blev vi hentet af Per Staffen, som kørte os til lægeboligen i Klejtrup.

Som helt lille under krigen boede vi i Klejtrup, hvor jeg i en periode havde Nanna som barnepige. Hun blev senere gift med sønnen fra Brugsen.

Nanna Abel (senere gift med Jens Provst Kristensen, Klejtrup Brugs) og Peter Lonsdale

Min farmor hed Betty, men i familien blev hun kaldt "Bibi", og min stedfarfar hed Knud, men blev kaldt "Gog". Jeg tror, at det var fordi, vi børn ikke kunne udtale deres rigtige navne, da vi var små.
Haven ved lægeboligen var stor - med mange høje træer, som vi elskede at klatre i. Oppe bag stenhøjen var der nogle høje fyrretræer og grantræer. Vi fik fat i en gammel dør, som vi anbragte i toppen af et fyrretræ. Det blev så vores lille hytte, hvor vi kunne sidde og spise slik og læse Anders And. Oppe fra toppen var der en fin udsigt mod nord.

Vi drenge elskede at lege røvere og soldater i den - for os - store have. Mange af de andre drenge fra byen kom og legede med os.
Frede fra Mejeriet og jeg havde meget tid sammen til hen i 60`erne, lige så holdt Keld Bülow og jeg meget sammen.
Om sommeren gik vi på rævejagt med bue og pil på Thofts marker oppe bag bakkerne, men vi ramte selvfølgelig aldrig noget. Engang imellem fik vi øje på ræven, og det var fordi, vi vidste ,hvor rævegraven var.
Jeg tilbragte også meget tid ude på "Søgården" hos Dagmar og Viggo. Det var rigtigt sjovt at se på dyrene (køer og grise), samt en kæmpe orne som gik for sig selv.
Jeg var også med for at se på når gamle Thoft og Peter slagtede gris i laden.

Peter Thoft tog mig engang med ned til søen, hvor den var frosset til. Så skulle vi stange ål. Peter fangede en ål, som han gav mig. Jeg var pavestolt og løb hele vejen hjem til lægeboligen. Her fik jeg stuepigen til at stege den til mig. Det var første gang, jeg smagte stegt ål. Jeg har selvfølgelig fået stegt ål mange gange siden, og det smager stadig godt.

Betty og Knud Repholtz i haven ved lægeboligen på Viborgvej

Vi drenge var ofte med i engen, både i hestevogn eller red der over selv. Engang skulle jeg selv prøve at ride derover, men da vi kom op over "Sølystbakken", var jeg ved at falde af hesten, så min bror Allan måtte tage over.
Vi prøvede også at køre i hestevogn sammen med alle de andre fra byen til Lindum skov, når bøgen var sprunget ud. Vi rendte rundt og legede og plukkede bøgegrene.

Når vi badede om sommeren var det nede ved voldene - ud for bådehuset.

Jeg kan slutte af med at fortælle, at vi altid holdt jul i lægeboligen sammen med hele familien, onkel Jørgen, tante "Gutte", samt kusinerne Jette og Hanne og selvfølgelig familien Lonsdale fra København.

Jeg har sikkert glemt meget fra den gang, jeg var en lille feriedreng fra København. Det hele var en stor oplevelse.

(Red: Peter Lonsdale er søn af Inger og Walter Lonsdale og dermed barnebarn af Klejtrup sogns praktiserende læge Knud Repholtz. Peter boede i Klejtrup i sin spæde barndom, men så flyttede familien til København.
Peter er nu 74 år og bor i Frederikshavn. Han fortæller her om sine ferier hos bedsteforældrene i Klejtrup)

Lærling hos snedker Pedersen

Lærling i 1959 til 1963 på Klejtrup Møbelfabrik v/ P. Chr. Pedersen

Af Carl Johan Jørgensen, Ulstrup

Jeg kom i lære som møbelsnedker hos snedkermester Pedersen. Den daglige ledelse stod hans søn Henry Pedersen for. På det tidspunkt var der yderligere ansat to svende Ejvind Sørensen og Jens Chr. Nielsen samt en lærling mere ved navn Ingeman Nielsen.

Arbejdstiden var på det tidspunkt 44 timer om ugen. Vi mødte kl. 7.30 og arbejdede også om lørdagen. Der var middagspause fra 12 – 13, og alle cyklede hjem og spiste til middag.
Produktionen bestod af senge og klædeskabe.

Som specialopgave lavede Klejtrup Møbelfabrik i ovennævnte periode indgangspartiet med døre og vinduer og alle indvendige skabe til klasseværelserne på Brattingsborg Skolen i Klejtrup. Som noget nyt var skabene med skrå overligger, så de ikke kunne bruges til opbevaring og samtidig samle mindre støv. Øvrige vinduer i skole blev fremstillet af anden virksomhed.

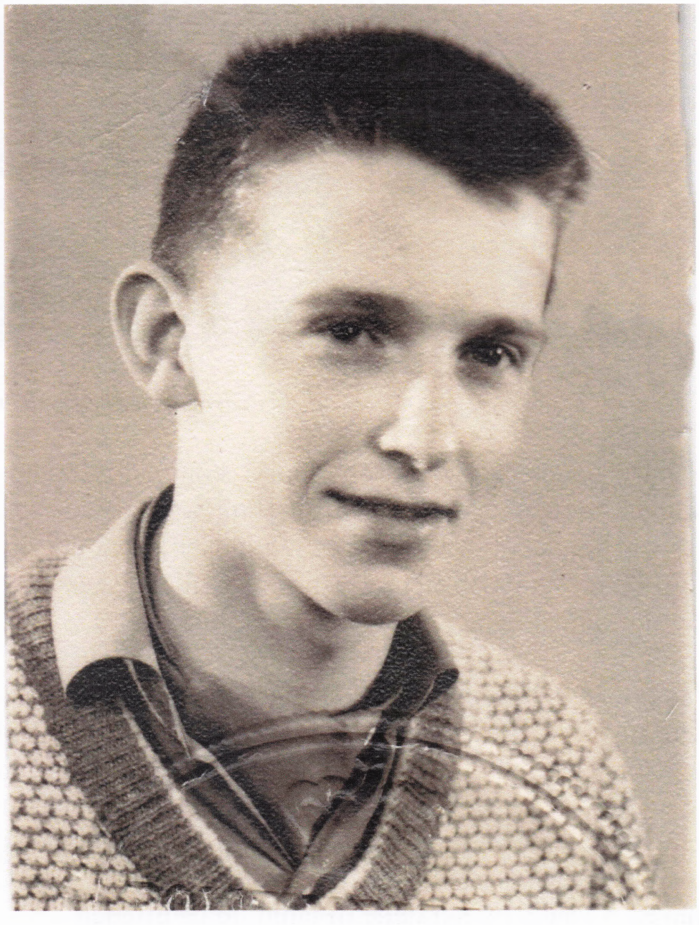

Som yngste lærling havde man mange forskellige opgaver. Hver morgen fyrede jeg op i den store spånfyringskedel, som skulle varme hele fabrikken op. Det var et dampfyr, så jeg skulle også huske at fylde vand på hver dag.

Var man uforsigtig når man tændte op, kunne der komme en stor stikflamme bagud. Det skete for mig flere gange, og jeg mistede det meste af håret. Jeg fik så en femmer af Henry, så jeg kunne gå op til barber Risgård og blive " bibobbet", som vi kaldte det. Da min mor så en ung mand med den frisure, tænkte hun, at det var godt det ikke var en af hendes drenge, der så sådan ud, men det var altså hendes yngste søn.

Det var også yngste lærlings opgave at grave lokumsspanden ned i hønsegården, og hver lørdag formiddag skulle der fejes og blæses af for spåner og støv.

Udover det faglige var der mange andre opgaver, der hørte under yngste lærling.

Som lærling startede oplæringen i maskinværkstedet, så man lærte de forskellige maskiner at kende. Snedker Pedersen og Henry gik meget op i sikkerheden, så vi ikke kom til skade. Engang kom jeg til at save mig i en finger med båndsaven. Snedker Pedersen gav mig en lussing, for så havde jeg ikke brugt maskinen, som Henry havde lært mig. Så kunne jeg lære det. Når vi fik småskader, skulle vi altid ind i privaten til Petra og forbindes.

Efter maskinværkstedet fortsatte man i samleafdelingen. Her lærte vi at finére, lime, beslå, høvle, stemme ud og finpudse for til sidst at lære bejdsning og lakering. Varm lim var noget af en opgave, og at få finér til at sidde på buede sengegavle. Man brændte fingrene. Alt sammen skulle man kunne for til sidst at lave sit svendestykke.

Vi lavede mange små numre med hinanden på fabrikken. Jeg kan nævne nogle stykker: Lim på cykelsadlen. En spand vand sat fast på døren til lokummet, så man fik vand, når man åbnede døren til nævnte lokalitet. Jeg blev engang efter en middagspause spændt fast i en høvlebænk. Da snedker Pedersen kom for at se, om vi var i gang igen, inden han gik i Andelskassen, lå jeg og sprællede på høvlebænken. Han hostede et par gange og gik igen. Jeg havde sikkert gjort mig fortjent til afstraffelsen.

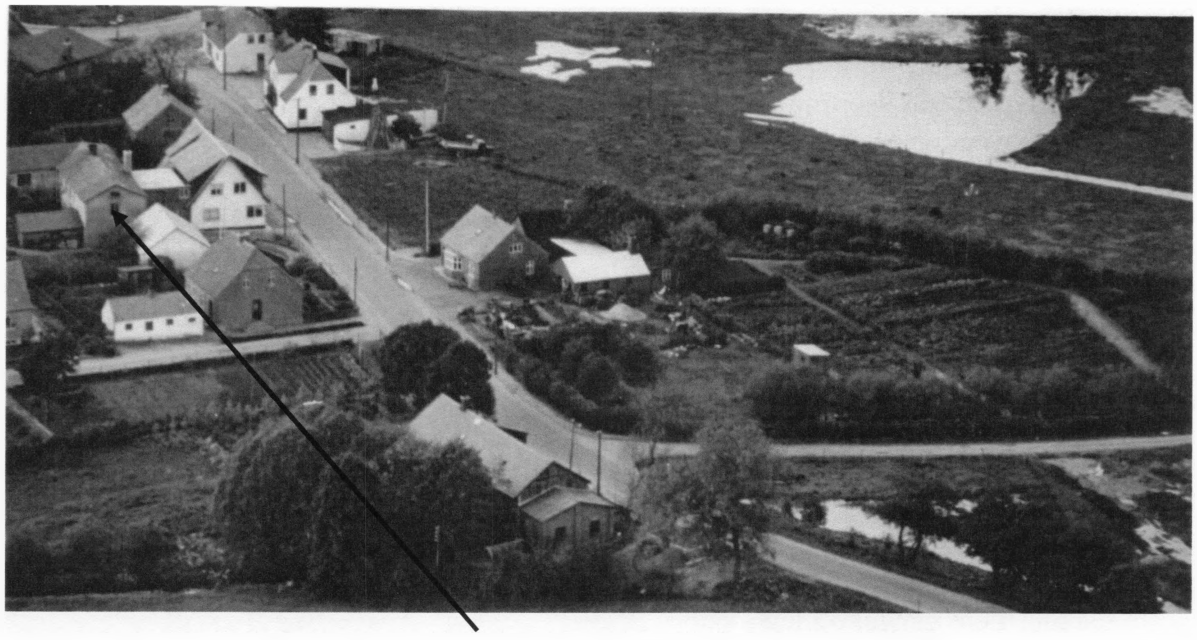

Pedersens møbelsnedkeri på Brovej 6

Når fru Pedersen – Petra og Henrys kone Nora bagte til jul, fik vi altid smagsprøver af forskellige slags. Flere gange har jeg som lærling vasket Pedersens Chevrolet. Jeg husker særligt én gang, hvor det var hundekoldt. Petra åbnede pludselig vinduet og spurgte, hvem der havde sat mig til det i det vejr. Hun sagde herefter, at der ikke skulle vaskes bil i det vejr, og at jeg bare kunne gå ind og passe mit normale arbejde.

På et tidspunkt kom der ny lærling – Børge Møller. Nu var det så hans tur til at være yngste lærling. Klejtrup Møbelfabrik var en hyggelig og rar arbejdsplads. Der blev fløjtet og sunget meget på arbejdspladsen med maskinerne som baggrundsstøj. Flere af de omkringboende naboer har udtrykt, at de syntes, det var hyggeligt med sangen og fløjteriet fra fabrikken. Vi havde mange væddemål mellem svende og lærlinge. Indsatsen var is, flødeboller og røde pølser, som blev indtaget om aftenen hos en af svendene og dennes familie. Begge svende spillede harmonika og Ejvinds kone spillede klaver. Vi sang og skrålede til langt ud på aftenen.

Jeg blev udlært 1. november 1963. Mit svendestykke bestod af et skrivebord i teaktræ, som dagligt anvendes af min søn.

Red: Carl Johan Jørgensen er født og opvokset på Skallemosegaard på Skårupvej 62 i Klejtrup, hvor han og hans tvillingbror Poul Børge var de yngste af Marie og Anders Jørgensens fire drenge.

En sømand af verden

Fortalt af Jørgen Ømark – skrevet af Birthe Ømark

I dag er det efterhånden almindeligt, at både yngre og ældre mennesker rejser ud og oplever hele verden. Verden er med ét blevet meget mindre, og vi derhjemme kan følge med via Skype, mail og sms hele vejen. Det har selvfølgelig sine store fordele, og det er jo fantastisk at kunne føle, at vi "er med på rejsen". Efter min mening er det dog lidt, som om det eksotiske – det ukendte og spændende – forsvinder lidt, i og med at vi hele tiden opdateres. Der var en egen følelse af eventyr og magi, når man i postkassen fandt et længe ventet luftpostbrev med fremmedartede frimærker på, som man kunne gå og glæde sig til at læse. Selvfølgelig er det godt, at verden er blevet mindre, og vi har fået så mange nye muligheder, men det andet havde bestemt også sin værdi.

Tilbage i 1950'erne og 60'erne var der stadig et skær af mystik omkring de mennesker, der arbejdede uden for landets grænser. Et af disse mennesker er min morbror, Jørgen Ømark, som i mange år sejlede som maskinmester hos Mærsk. Og i det følgende vil jeg fortælle lidt om hans liv og især hans oplevelser til søs.

Jørgen Ømark er født i Sønderbæk som ældste barn af tømrermester Christen Ømark Jensen og hans hustru Anna. Efter et par år i Sønderbæk og senere Ålum flyttede familien til Hvornum, hvor Christen havde fået arbejde. Lillebror Bent var kommet til, og i Hvornum voksede søskendeflokken efterhånden til fire.

Anna og Christen Ømark med Jørgen og Bent

Jørgen gik i skole i Hvornum, og efter endt skolegang tjente han en tid hos noget familie på landet. I 1946 kom han som 16-årig i mesterlære hos smed Viggo Nielsen i Klejtrup, i øvrigt sammen med en anden Klejtrup-dreng, nemlig Ole Fogh. Ole var 3. års-lærling, da Jørgen startede. Sofie og Viggo

Nielsen var flinke, dygtige og hjælpsomme mennesker, og det var et godt sted at være. Der hørte en stor have til smedefamiliens hus, og Jørgen hjalp af og til Sofie i haven, og på den måde tjente han til en biografbillet. De havde også bistader, som skulle passes. Alt i alt husker Jørgen læretiden som nogle dejlige år, og de sidste år af sin læretid boede han hos Sofie og Viggo. Hans forældre var nemlig flyttet til Stauning, hvor Christen havde fået arbejde. De flyttede dog tilbage til Klejtrup efter nogle få år i det sydlige. I 1950 var Jørgen så uddannet vogn- og beslagsmed, og med svendebrevet i hånden var det tid til at søge nye udfordringer.

Ole Fogh, Jørgen Ømark og smed Viggo Nielsen

Det blev i første omgang hos E. Rasmussen, Fredericia Maskin- og Elektromekaniske Fabrikker A/S; her var Jørgen bl.a. med til opførelsen af Fynsværket. Samtidig med at han arbejdede, tog han maskinisteksamen på aftenskole. En af kollegerne havde været ude og sejle, og fortalte gerne om det. Jørgen syntes, det lød spændende – lige noget for ham – og i efteråret 1953 skrev han til A. P. Møller om muligheden for at komme ud og sejle. Der kom hurtigt svar, hvor man bad Jørgen sørge for at få sine papirer i orden og skaffe sig en søfartsbog. Det blev klaret, og snart kom der brev om, at han kunne komme af sted.

"Jeg fik et brev om, at jeg skulle påmønstre i Rotterdam, så jeg tog toget fra Fredericia til Rotterdam. Her havde jeg fået hyre på Karen Mærsk, det første af en lang række skibe. Det var en tanker, og vi sejlede til Golfen, ja Kuwait og Dubai, hvor vi hentede olie, som så blev sejlet til Europa. Dubai var ikke det turistmål, det er i dag – det var lutter sand. Jeg sejlede som maskinassistent på Karen Mærsk i to år, og det var gode år. Der var et godt sammenhold blandt kollegerne, og det var jo spændende at opleve fremmede steder".

Dernæst kom Jørgen til at sejle med Mærsks linjebåde. Her påmønstrede han gerne i New York, og så gik turen ned langs USA's østkyst, ind gennem Panama-kanalen og med stop i Los Angeles og San Francisco. Herfra gik turen over Stillehavet til Japan, Thailand, Indien, Filippinerne, Indonesien og Hong Kong. De sejlede med alle mulige varer; reservedele til biler, stykgods osv., og havde så bl.a. kokosolie og appelsiner med retur.

"Det var et rigtig godt liv, vi hyggede os ombord og havde et godt kammeratskab. Der var en del at se til i maskinrummet, og det var hårdt arbejde, men det var gode tider. Vi skulle være i havn på nøj-

agtige tidspunkter, og havde så gerne nogle dage i land, mens der blev losset og lastet igen. Så havde vi tid til at se os lidt omkring. Og jeg har oplevet mange spændende steder. Jeg sejlede på linjebådene Sally Mærsk, Susan Mærsk, Effie Mærsk og Maren Mærsk som 3. maskinmester. Efterhånden avancerede jeg fra 3. maskinmester til 2. og 1. maskinmester – det var, mens jeg sejlede med Nelly Mærsk".

Efter nogle år med linjetrafikken kom Jørgen i 1959 til at sejle med de såkaldte "monkeybåde". Det var stadig hos Mærsk, men det var lidt mindre skibe, som kunne sejle ind, hvor de store tankskibe og linjebåde ikke kunne komme. De lagde derfor til land ude ved kysterne, og så sejlede monkeybådene ind i bl.a. de afrikanske floder, hvor de hentede ris, kokosolie og appelsiner på plantagerne og bragte dem ud til de store skibe, når de lagde til igen, og disse bragte så varerne til USA og Europa. Monkeybådene sejlede også rutefart i Fjernøsten med mange forskellige varer. Officererne på monkeybådene var danske, men sømændene var asiatiske – filippinere eller kinesere.

"Jeg var allermest glad for at sejle med monkeybådene; det var en herlig tid. Der var mere frihed på monkey-bådene, og vi var meget mere i land. Selvfølgelig var det også hårdt arbejde, men vi var jo unge og eventyrlystne. Vi havde det sjovt og festligt om bord, og jeg kan ikke mindes, der nogensinde var nogen trælse episoder. Dog husker jeg en enkelt gang, hvor jeg skulle kravle gennem et hul i bunden af maskinen for at undersøge smøreoliekarret på hovedmotoren – der sad en kineser og holdt vagt, og jeg tænkte, at han jo så let som ingenting kunne lukke mig inde. Men det gjorde han selvfølgelig ikke – det var jo bare en tanke.

Og når vi var i land, f.eks. i Japan, så var der fest og kulørte lamper. Japan er et dejligt land at besøge. Vi havde som regel god tid i land, måske en uges tid, og det var jo alletiders lejlighed til at få set noget af landet. Der var smukt og meget fremmedartet, og det var spændende og interessant at opleve de forskellige byer og udflugtsmål. Og vi lærte efterhånden de forskellige steder godt at kende, for vi kom jo ofte tilbage igen på næste tur. Efter Japan gik turen videre til for eksempel Manila på Filippinerne. Her var vi også ude at se en række forskellige seværdigheder; vi var faktisk gode til at få en masse oplevelser. Og ja, vi skulle da også runde værtshusene, bl.a. Pissekroen. Her var der som regel liv og glade dage.

Efter en uges tid på Filippinerne, hvor vi fik lastet palmeolie og sådan noget, var det godt at komme til søs igen, og så gik turen videre til måske Bangkok. Det var før, byen blev overrendt af turister, og her var også skønt at være. I Bangkok lå vi gerne et stykke tid, og så var vi rundt og se seværdigheder, både templer, pagoder og markeder, og selvfølgelig også forskellige landskabsområder. Der var ligeledes flere muligheder for adspredelser; f.eks. tilbød Sømandsklubben forskellige fritidsaktivite-

ter såsom swimmingpool, aviser, billard, bordtennis o. lign. Vi var selvfølgelig også unge mennesker, der gerne ville feste. Og én af yndlingsbarerne i Bangkok var Mosquito Bar. Her holdt Mærsk-sejlerne gerne til. ØK-sejlerne holdt mere til i Venus Bar lidt længere oppe ad gaden. Når der var fest på Mosquito Bar, drak vi gerne det såkaldte "Monkey shine". Det var den lokale udgave af whisky, den var kortlagret og kunne blandes med cola. Nogle af sømændene havde ligefrem en beholder til ca. 10 liter med en taphane i siden. Den kunne fyldes op efter behov, og så var der fest. Jo, det var gode og sjove år.

Efter et stykke tid gik turen så videre til f.eks. Singapore, hvor vi også så en masse forskellige og fremmedartede ting, og fik en drink på det berømte Raffles Hotel. Det hvide, luksuriøse kolonihotel er bygget i 1880'erne, og har været med i flere film. Det lå tæt på havet, ja sådan set på den anden side af gaden, når vi lagde til i havnen. Dengang i 50'erne og 60'erne var Singapore endnu ikke overrendt af turister, og det var også et spændende sted at besøge.

En af de ting, jeg altid har været nysgerrig efter at prøve, var maden i de forskellige lande, vi besøgte. Jeg var altid klar på den lokale mad, og har spist så mange forskellige, fremmede ting i både Japan, Shanghai, Hong Kong og Singapore samt en del andre steder. Jeg har spist ristede græshopper og jeg ved ikke hvad. Dengang var der mange, ja sådan en slags gadekøkkener, og maden var helt fantastisk. De kunne virkelig lave mad, og jeg prøvede det meste. Nu var vi jo også blevet vant til asiatisk mad, for det var kineserne, der lavede mad på monkey-bådene. Det værste, jeg har prøvet, var et sted i Afrika, hvor vi spiste and – troede vi! Det havde vi i hvert fald fået at vide, men det viste sig senere at være en kat – det var forfærdeligt!

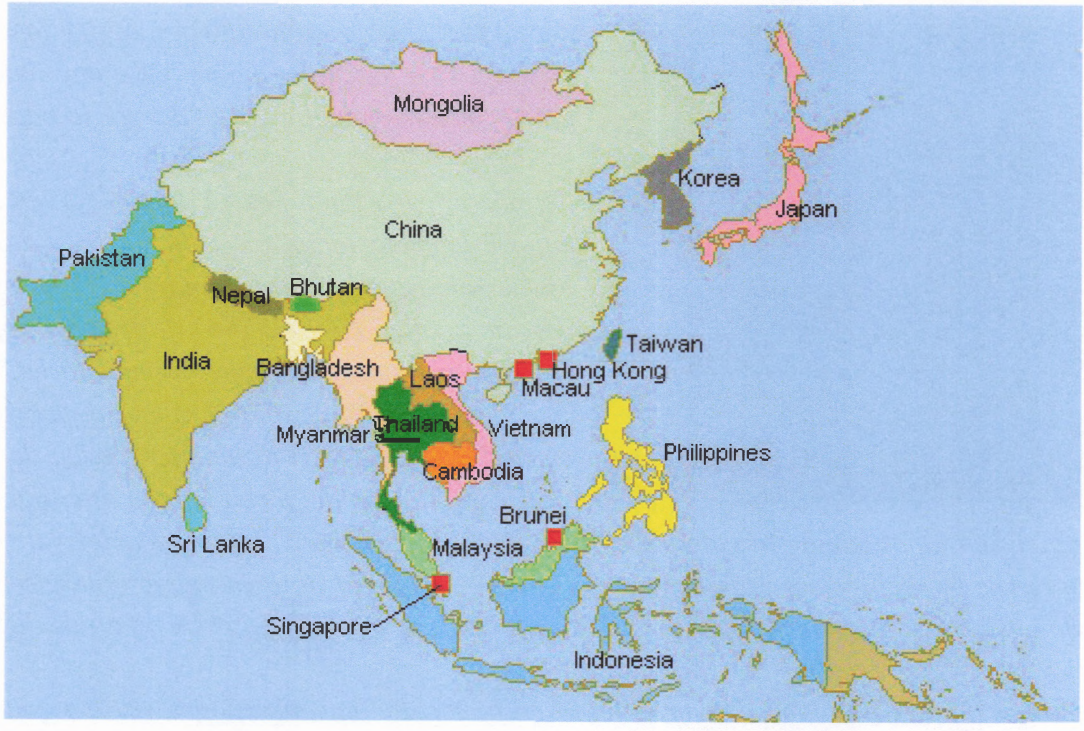

Det var bl.a. i dette område, Jørgen sejlede med Monkey-bådene

Jeg har også boet et par måneder i Hong Kong. Jeg boede på hotel, og arbejdede stadig hos Mærsk. Jeg var ansat til at reparere frysere om bord på de skibe, som lagde til kaj. Jeg blev hentet med taxa

om morgenen, og hver aften blev jeg så kørt hjem igen. Det var også en god tid, jeg lærte en masse af at leve som de lokale, og så havde jeg god lejlighed til at opleve byen og nærområdet.

Jeg kom dog snart ud at sejle igen, og et andet sted, vi ofte besøgte, var Djakarta og Java i Indonesien. Her var der meget smukt og frodigt, og vi besøgte også forskellige, spændende områder, og igen var det, inden der kom for mange turister. På Java har jeg købt mange fine træskærer-arbejder, bl.a. borde og en kamferkiste, som jeg fik sendt hjem til mine forældre.

Når vi var i land, besøgte vi som sagt de lokale seværdigheder og sådan noget, og det var gerne de lokale sømandspræster, der hjalp os med at arrangere turene. Det var dejlige oplevelser.

Det har nok især været Fjernøsten, der har gjort det største indtryk på mig. I hvert fald har jeg ikke så mange erindringer om vore ture ad de afrikanske floder. Vi så og oplevede naturligvis en masse forskellige ting, og der var bestemt også dejligt. Jeg husker dog en enkelt gang i Senegal, ja jeg kan ikke huske, hvad der egentlig var sket, men pludselig var vi på vild flugt fra en gruppe indfødte og var nødt til at søge ly på den danske ambassade. De indfødte var overbeviste om, at vi var amerikanere, og dem var de åbenbart ikke så vilde med. På ambassaden fik vi en ansat til at gå ud og fortælle, at vi rent faktisk var danske, og så var det helt i orden. Dengang var danskere vellidte og velkomne over hele verden. Vi blev i hvert fald altid mødt med venlighed og imødekommenhed, hvor end vi kom.

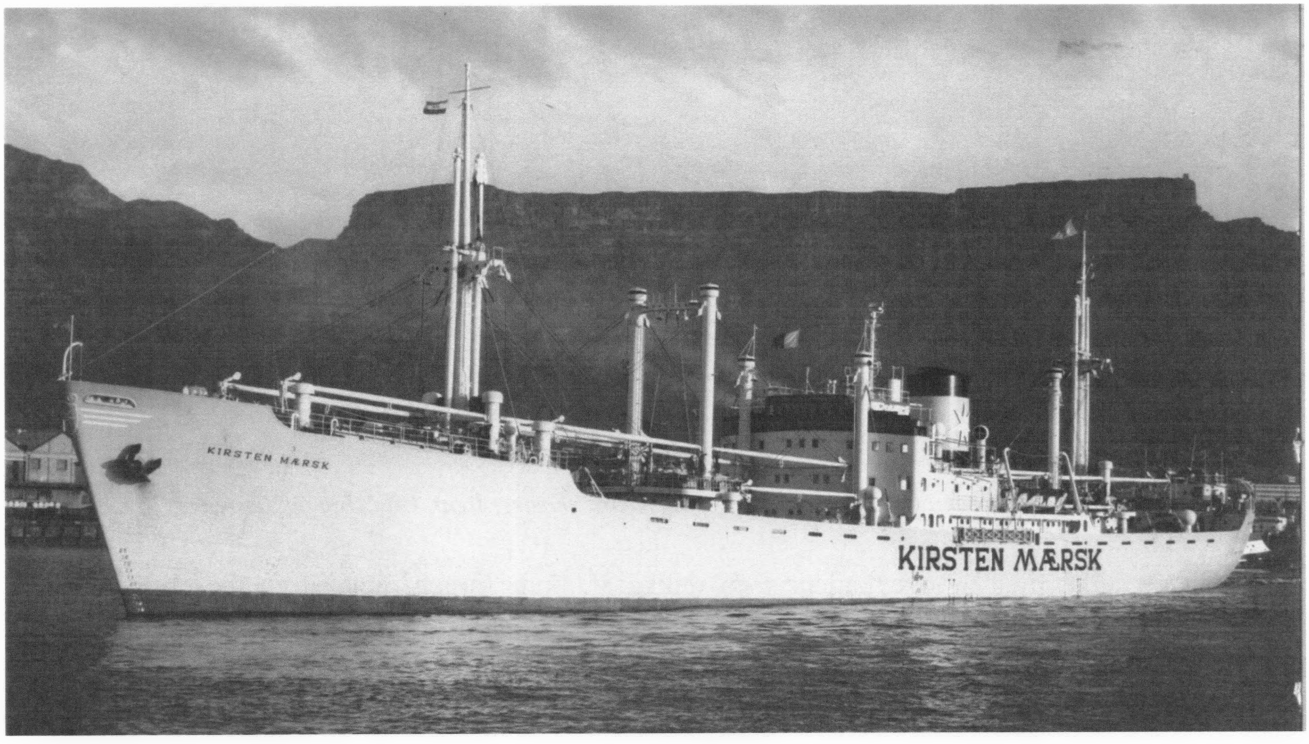

Kirsten Mærsk var Jørgen yndlingsskib. Her ligger det i Cape Town med Taffelbjerget i baggrunden

Jeg husker også engang, hvor vi var i Sydafrika. Det er et smukt og spændende land, og der er meget at opleve, bl.a. store naturreservater. Det er også et land med en broget og dramatisk historie. Vi

sejlede med Kirsten Mærsk, som er det skib, jeg holdt allermest af at sejle med. Det var en monkeybåd, et pragtfuldt og lidt gammeldags skib med træpaneler og det hele. I Sydafrika lagde vil til havn i Cape Town, og havde så noget tid i land. Vi var nogle stykker, der gerne ville ud og opleve noget, og vi valgte at tage op at se Taffelbjerget. Vi skulle med svævebane helt op, men var lidt bekymrede, da vi så, hvor rustne svævebanens wirer var. Men op kom vi, og sikken en oplevelse – sikke en udsigt. Det var virkelig smukt. Da det var tid at komme ned igen, valgte vi at gå hele vejen – og det var en lang tur – i stedet for at tage svævebanen; de der wirer var vi ikke trygge ved".

Ind imellem de mange rejser var Jørgen naturligvis hjemme på orlov. Det var han ca. hvert andet år, og orloven varede en 3-4 uger. Familien og vennerne var naturligvis spændte på at se ham og høre om alle oplevelserne. Hele familien skulle besøges, og man blev lige opdateret på, hvad der var sket siden sidst. Under en orlov besluttede Christen Ømark, at der skulle tages et familiebillede med alle børnene, og som sagt så gjort.

Anna og Christen Ømark med alle fire børn. Fra venstre: Bent, Ulla, Jon og Jørgen

Efter at have sejlet med monkeybådene i en række år, kom Jørgen med på en the clipper, Nelly Mærsk. Det var en thebåd, der sejlede the fra Ceylon (Sri Lanka) til markederne i bl.a. Hong Kong og Kuwait, og her lastede man så løg, som man sejlede tilbage til Ceylon med – *"de var vilde med løg på Ceylon"*, fortæller Jørgen. Og netop Ceylon var og er Jørgens favorit destination. Han fortæller:

Jeg elskede, når vi besøgte Ceylon. Det er et fantastisk sted, ja jeg synes, det var et paradis. Der var så smukt, så grønt og frodigt. Når vi lagde til på Ceylon, var vi der gerne et stykke tid, og så skulle vi ud og se noget. Vi besøgte bl.a. de højtliggende theplantager og nød udsigten ud over landskabet. Et af de smukkeste steder, jeg har set, ligger på Ceylon. Det er den kongelige botaniske have i den gamle kongeby Kandy. Den er grundlagt allerede i 1300-tallet, og den rummer uendeligt mange eksotiske planter, træer, blomster og fugle. Det tager flere dage at komme rundt og se det hele, og alligevel tvivler jeg på, at man ville kunne nå at se hele parken. Det ærgrer mig virkelig, at jeg ikke fik taget billeder herfra, og jeg har endda været der flere gange. Det er virkelig smukt og bestemt et besøg værd. Her var jeg meget glad for at være.

Når vi besøgte Ceylon, boede vi gerne på hotel Mount Lavinia. Hotellet er opført i den engelske kolonitid og emmer af atmosfære. Det var og er et luksushotel og i kolonitiden et af den engelske overklasses foretrukne. Det var lykken at sidde der på terrassen i en lun brise og nyde en drink. Jo, der har jeg mange gode minder fra. Jeg har tit tænkt på, at her kunne jeg godt tænke mig at vende tilbage til, og også se den botaniske have igen. Der er bare noget helt særligt ved Ceylon.

Når vi sejlede the fra Ceylon til Golf-staterne, kunne det være, at vi havde købt nogle ædelsten på Ceylon, som vi så byttede til guldbarrer, når vi kom til Kuwait. Mange ting virkede enklere dengang, og det var en herlig tid.

Jeg har været så heldig at opleve næsten alle verdensdele, og har besøgt nogle af de smukkeste steder på Jorden, og det tænker jeg ofte tilbage på med stor glæde.

I starten af min tid som sømand, da jeg sejlede på tankbåden Karen Mærsk, sejlede vi også til Sydamerika, bl.a. Montevideo i Uruguay, hvor vi hentede olie, som blev fragtet til Europa og USA.

Vi var ofte på den amerikanske østkyst, og jeg har tit gået rundt i New Yorks forskellige kvarterer og suget stemningen til mig; bl.a. i Brooklyn, som ikke var det pæneste kvarter dengang, ja der var mange taxaer, som end ikke ville køre ind i området. Men der skete mig nu aldrig noget. Jeg har også gået rundt i byens fine kvarterer, og det har alt sammen været utrolig spændende. Ja, jeg har såmænd også været i Australien, og har besøgt Utzons operahus i Sydney, mens det blev bygget. Vi sejlede olie fra Dubai og Kuwait til Sydney. Det har været nogle dejlige år til søs, som jeg ikke ville være foruden. Jeg har nydt det hele, og har altid været nysgerrig og interesseret efter at opleve nye og spændende steder".

Klar til sightseeing i Californien – Jørgen har lejet en "rigtig amerikaner-bil"

Jørgen glemte ikke familien, når han var på langfart. Han sendte breve og pakker hjem, så familien kunne følge lidt med i, hvad han oplevede, og hans ældste kusine, Anna, bliver stadig rørt, når hun fortæller om det lykønskningstelegram, han sendte hjem til hendes bryllup.

I 1968 – efter 15 år til søs – blev der sat en midlertidig stopper for eventyret. Jørgen blev syg på en rejse; man troede i første omgang, at det skyldtes isterninger lavet af inficeret vand. Da skibet nåede Los Angeles, måtte Jørgen afmønstre, og blev indlagt på et hospital i byen. Det viste sig, at han havde fået tuberkulose. Efter en tid på hospitalet og flere måneders ophold på et sanatorium i Pasadena, Californien, var Jørgen blevet så meget bedre, at han fik lov til at rejse hjem. På grund af sygdommen måtte han ikke flyve, så han kørte med tog fra Los Angeles og tværs gennem USA til New York, og det var en stor oplevelse.

"Det var en helt fantastisk tur gennem USA. Jeg havde min egen kabine, og en sygeplejerske fulgte med hele vejen. Jo, der blev virkelig gjort meget for, at jeg skulle have det godt, og det var en fin service. Alle var meget hjælpsomme. Jeg kunne ligge eller sidde og se ud på naturen og landskaberne, der skiftede hele tiden. Vi kørte både gennem ørkenområder, tværs over prærien og gennem grønne og frodige områder. Der var et rigt dyreliv, som jeg fulgte interesseret med i, og det var virkelig en smuk tur.

Da vi nåede New York, blev jeg igen indlagt på et hospital nogle dage. De ville vel sikre sig, at jeg kunne holde til hjemrejsen. Da de mente, jeg kunne klare turen, kom jeg ombord på skibet Stavangerfjord, som sejlede til København. Jeg lå helt alene på skibets sygestue under hele rejsen. Her måtte jeg igen en tur omkring et hospital, inden jeg i ambulance blev kørt fra København til Randers sygehus. Igen blev jeg indlagt, og her var jeg i en 3-4 måneder, inden jeg blev rask".

Det var Stavangerfjord-skivet, som sejlede Jørgen hjem til København

Som en sidebemærkning vil jeg lige nævne, at jeg tydeligt kan huske, at jeg har besøgt Jørgen på Randers sygehus. Jeg var 3 år i 1968 og på besøg sammen med mine bedsteforældre – eller måske min morbror Bent – jeg kan ikke huske, hvem det var, men til gengæld husker jeg tydeligt, at jeg blev voldsomt forskrækket over den tynde mand i den hvide hospitalsskjorte, som pludselig svingede benene ud over sengekanten. I en fart var jeg ude af døren og nåede helt ned i hospitalets have, inden jeg blev fanget igen. Det må siges at have gjort indtryk.

Da Jørgen efterhånden kom til kræfterne igen, og kom hjem fra sygehuset, boede han et stykke tid i Randers, inden han flyttede tilbage til Klejtrup og her byggede huset på Lyngbakken 12 i starten af 1970'erne. I denne periode arbejdede han som montør på Elcold.

Sidst i 1970'erne flyttede han sammen med sin kone Birthe til hønseriet på Viborgvej 49, hvor han var bestyrer i en årrække. I 1980 overtog familien, efter Anna og Christens død, huset på Skovbakken 8, som Christen Ømark byggede i 1962.

Og hvad nu med rejselysten – var den helt væk? Nej, når man én gang har følt udlængslen, så ligger den vist altid i blodet. I 1986 rejste Jørgen til Grønland for at arbejde på Thule Air Base, den amerikanske flyvestation i det nordvestlige Grønland. Her arbejdede han igen som maskinmester, og det var også en meget spændende tid.

"Der er utroligt smukt i Grønland, og her bliver man klar over, at det er naturen, der bestemmer; vi mennesker er ganske små og kan intet stille op over for de mægtige kræfter, der er i spil. Vi måtte affinde os med, at hvis der blev udstedt forbud mod at flyve, så skulle det tages alvorligt! Når det rigtigt stormede, blev der på basen udstedt forbud mod at gå udenfor. Det betød så også, at hvis vi var på arbejde på basen, kunne vi ikke umiddelbart komme derfra og ned til der, hvor vi boede. Ligeledes kunne dem, der skulle møde på arbejde, ikke komme af sted – bussen, der kørte os til og fra basen, kørte simpelthen ikke".

Jørgen husker, at han engang måtte blive i 3 døgn, før der kom afløsning. Uanset, om det lige passer ind i éns planer eller ej, er man underlagt naturens luner. Men det var godt arbejde på basen, der var rigeligt at se til, og man fik også her et godt kammeratskab.

Jørgen var meget glad for at være på Grønland, og han var af sted i to omgange. Han var naturligvis hjemme på ferie, og i starten af 1990'erne vendte han endeligt hjem til Klejtrup igen.
Han valgte nu at gå på efterløn, solgte huset på Skovbakken og flyttede i en af de nye boliger i Dok-

torparken på Viborgvej 20.

Jørgen nyder nu pensionisttilværelsen i sit nye hjem på Skårupvej 22. Han går dagligt ture i Lindum skov for at holde sig i form, og bruger en del tid sammen med familien.

Da jeg interviewede Jørgen til denne artikel, spurgte jeg til sidst, om han ville gøre det hele om igen, hvis han kunne. Hertil svarede han:

"Ja, det ville jeg til enhver tid. Men jeg ville ikke sejle med de moderne både, hvor man kun ligger i havn i nogle få timer. Jeg ville sejle med de skibe, jeg var vant til – de havde nemlig både sjæl og en egen atmosfære – og allerhelst med monkeybådene, hvor vi havde god tid i land til at se og opleve de lande, vi besøgte. Og så ville jeg gerne til Ceylon igen – som jeg sagde før, så er det et fantastisk sted, som jeg gerne ville opleve igen. Jeg ville gerne endnu engang sidde på terrassen på Mount Lavinia med en drink og nyde udsigten og mærke den lune brise. Ja, jeg gjorde gerne det hele om igen – jeg har haft et dejligt liv til søs, haft så mange fantastiske oplevelser og set og oplevet så mange af Jordens skønneste steder".

Mount Lavinia som det ser ud i dag

Og med den udtalelse tror jeg, jeg vil slutte beretningen, for det kan vist ikke siges meget bedre.

Jørgen Ømark anno 2015

100 år siden Klejtrup skole fik lærer Fogh

Af Ragna Kolind

For 100 år siden fik Klejtrup Skole en ny lærer, som nok må betegnes som den første "rigtige" lærer i Klejtrup. Jørgen Peter Weis Fogh blev – som det stod anført i avisen den 2. februar 1917 '...er kaldet til lærer og kirkesanger ved Klejtrup Skole". Et nyt kapital i Foghs lærergerning startede, men bestemt også en ny tid for skolebørnene i Klejtrup.

Fogh var uddannet på Vordingborg Seminarium og kom i 1917 til Klejtrup fra en stilling som andenlærer i Pandrup. Nu blev han enelærer ved Klejtrup skole, men det varede kort. For der var efterhånden så mange elever i Klejtrup, at det var nødvendigt med to lærere på skolen. Og da Fogh i august 1917 var blevet gift med Sigrid Fogh, som også var læreruddannet – ja, så kunne hun også få stilling ved vores skole. Så i 1918 blev Fogh "Førstelærer" og fru Fogh "Andenlærer"

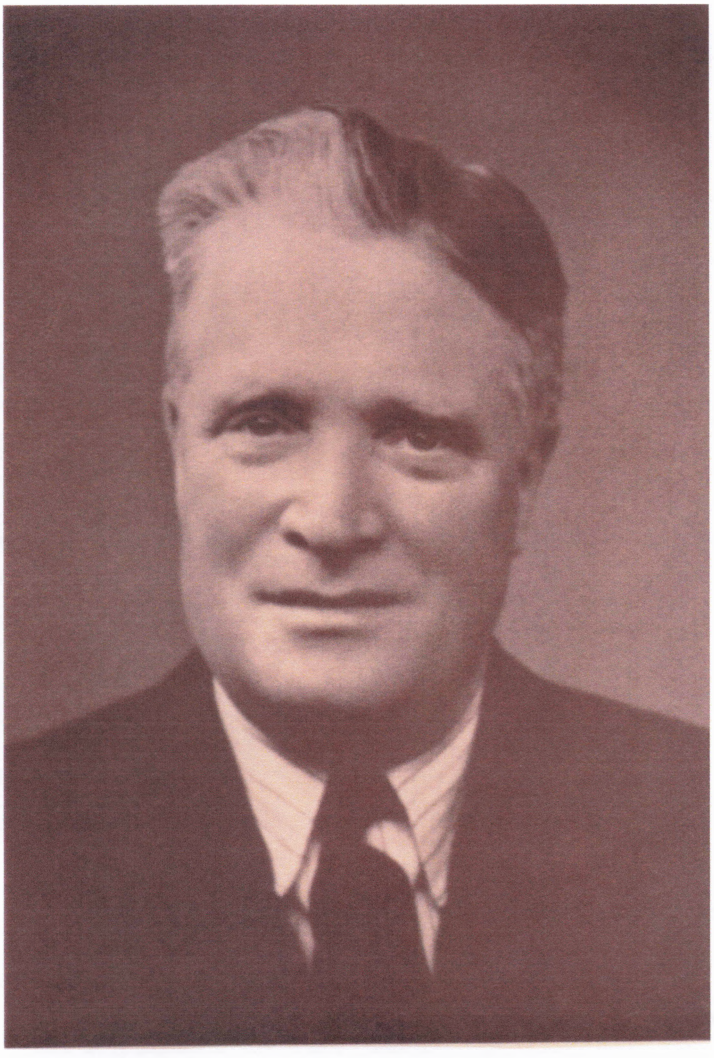

Som allerede nævnt blev lærer Fogh – som det var almindeligt på landet – også kirkesanger.

Når vi nævner Jørgen Fogh, bliver vi også nødt til at nævne hans hustru Sigrid Fogh. Som det er blevet fortalt, udgjorde de to et makkerpar – var en helhed, som skabte trygge kår for sognets skolebærn.
Og de tog sig ikke blot af børnene – nej, de tog sig af hele lokalsamfundet. De brændte for også at give de unge lærdom. Det ses af den kamp, de førte, for at få en langt større opbakning til ungdomsskolesagen – specielt fra de unges arbejdsgivere - landmændene. De unge skulle jo have fri til at kunne deltage i undervisningen.

Lærer Fogh havde suppleret sin uddannelse på seminariet med kursus i sløjd og gymnastik, så den boglige uddannelse kunne suppleres med disse fag.
Lærerparret gjorde også meget ud af at finde materialer til de børn, som p.g.a. aldersreglen om at børn skulle være 14 år, inden de kunne konfirmeres, var "nødt til" at gå i skole et ekstra år. Dette år skulle ikke være spildt, og der blev f.eks. tilbudt engelskundervisning eller andre skolefag, som ikke var almindelige på den tid.

Lærer Fogh var nok den bedste lærer til de små elever, men så var det jo heldigt, at fru Fogh havde det bedste tag på de store. Fogh havde noget temperament, og det kunne godt skulle stå sin prøve, når det handlede om de store elever. Så derfor "delte" lærerparret måske også klasserne mellem sig på den nævnte måde.
Allerede i 1948 døde lærer Fogh – kun 61 år gammel.

Indberetning

Af Ragna Kolind

Klejtrup-området er ikke just kendt for de store danefæ-fund, men borgen ved Klejtrup Sø har selvfølgelig heller ikke været udgravet.
Der er dog igennem årene fundet forskellige ting fra fordomstider – sidste gang var, da Bakkedraget skulle byggemodnes, hvor arkæologerne fandt rester af bebyggelse, som de mente at kunne tidsbestemme til længe før Kristi Fødsel – måske helt tilbage fra Den nyere Bronzealder.

Men mindre kan jo også gøre det, og det er ikke noget nyt, at der har været stor opmærksomhed omkring vor historie, og hvad der er tilbage af den.

I vores arkiv er vi bl.a. i besiddelse af en afskrift af et brev, som er skrevet af sognefoged Niels Jensen, Klejtrup. Niels Jensen havde den ene af Klejtrup-gårdene – den, der lå på nuværende Kirke Allé 1. Da gården blev udflyttet fra bymidten, flyttede den til nuværende Skårupvej 44 – den som senere fik navnet 'Provstgaarden' – og hvor nu kun er stuehuset tilbage. Resten er inddraget til plejehjem.

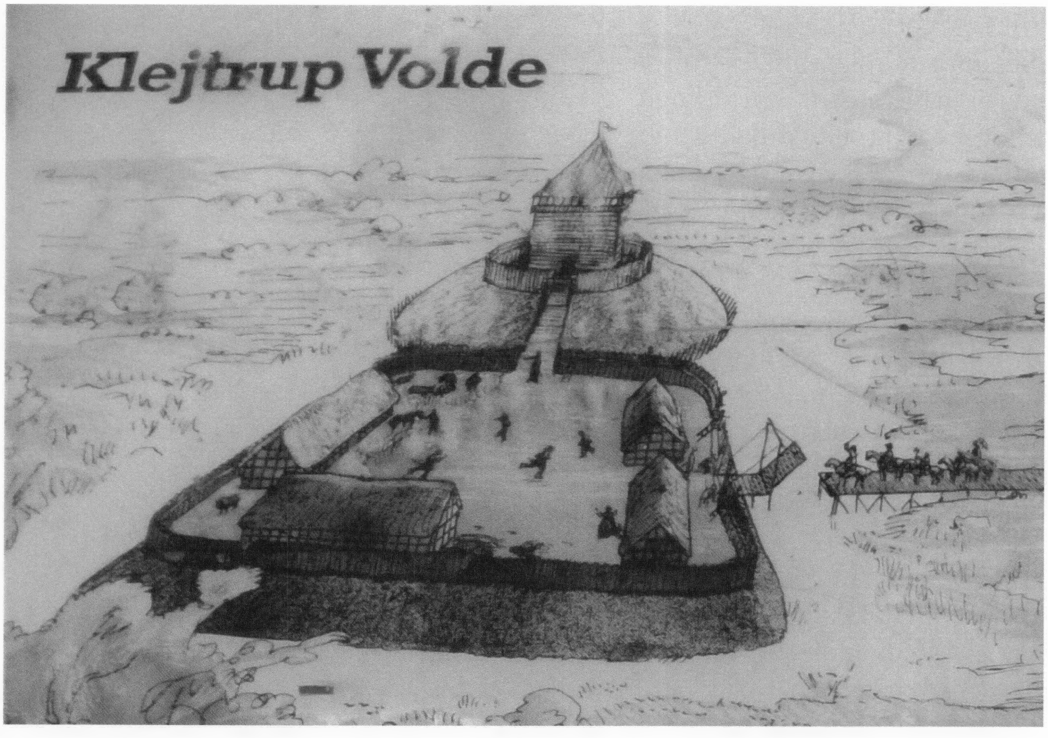

Niels Jensen skriver om Klejtrup:

"*Hr. velædle og velbyrdige Cancelliråd Rommedahl, kongelig majestæts Bye- og Herredsfoged, Hobro*

Vi borg Stift – Rinds Herred – Klejtrup sogn

Ifølge allerhøjeste befaling, om at gjøre underretning om oldsager, meddeler herved, for så vidt Klejtrup sogn angår:

1. Efter traditionen skal, her i Klejtrup have været et slot, og ved at grave i jorden på det sted hvor det formenes slottet har stået finder man levning af gammel mur.

2. På dette slot skal, ligeledes efter traditionen, have resideret en dronning, som siges at have forlangt sit lig nedsat i Viborg Domkirke, alligevel er ej kommet der, men jordet noget syd-vest til Klejtrup, ved vejen mellem dette og Viborg. Gravstedet kendes ikke.

3. En grøn høj, beliggende her i byen kaldet Højvold, er og af betydelig højde.

4. Tæt syd-vest til byen er, på en lyng eller hedeplads en hob store sten, blandt denne stenhob som kaldes Stenstuen er især to overmåde store sten, enhver af disse hviler med deres kant på jorden med den anden kant oprejst og hviler på to mindre dog temmelig store sten, måske en Kæmpe-Grav, eller har været hedenske altre, eller noget sådant vides ikke. – På Skårup heder er en lignende stenbob – Lundstenen kaldet.

5. På Kirkeklokken her i Klejtrup er inskreptionen med latinske bogstaver, og intet deraf på dansk uden disse efterfølgende få ord: Kommer, thi nu ere alle ting beredet.

6. På altertavlen ere forskellige, deles malede, deles udhugne billeder, men kan ikke bestemmes med vished hvad de har at betyde, eller hvad de skal forestille.

7. På funten (=døbefonden) står udhugget 2 hoveder, forestillende menneskehoveder.

8. På døbebækkenet eller inde på bunden af samme er et udpresset billede forestillende en ridende person.

At jeg efter bedste skønnende har så nøje som muligt fulgt de mig give allerhøjeste ordre angående underretning om oldsager, tilstår

Niels Jensen
Sognefoged

Klejtrup 1. august år 1808"

Et lille udvalg af billeder fra Harald Christensens album

som vi har haft lånt til scanning. Christensen var brugsuddeler i Klejtrup og en flittig fotograf helt tilbage sidst i 1920'erne

Der blev gjort meget ud af børnene – byens børn legede futtog i Brugsens ølkasser, og sønnen Jens havde en flot legetøjsbil.

Til venstrr ses Jens som konfirmand sammen med forældrene Alma og Harald.
Og til højre Klejtrup kirke set fra Brugsens have – den nuværende parkeringsplads

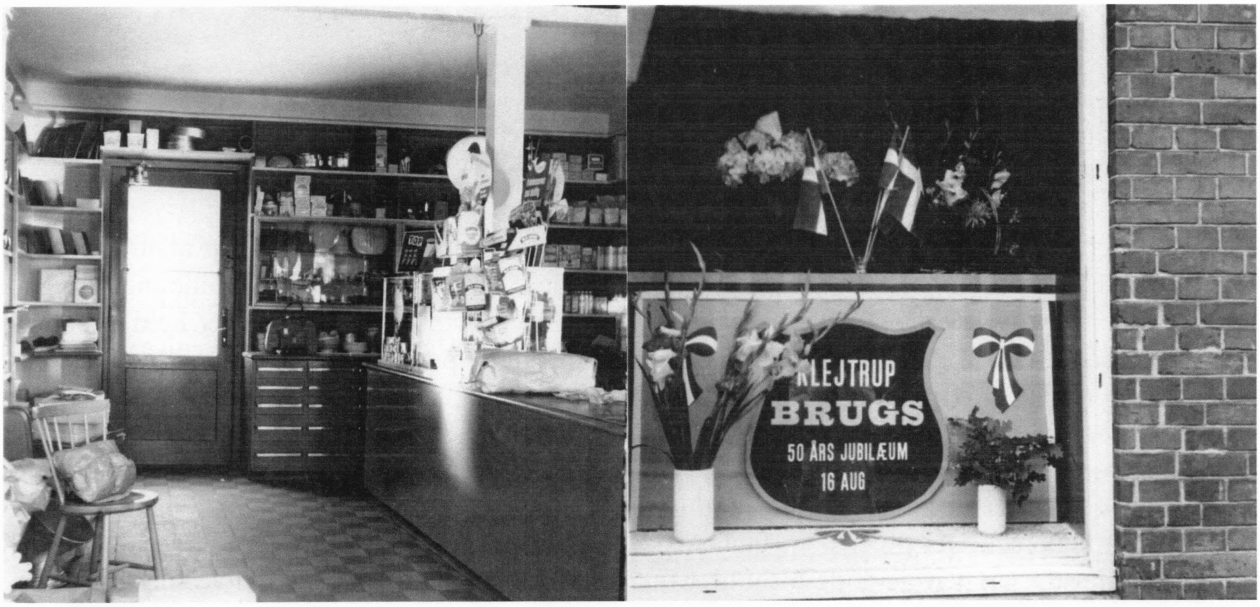

Den nye butik i 1934 til venstre – og jubilæet i 1952 til højre. Nedenfor lærerens søn Ole Fogh og Harald Christensen maler båd og nederst er skolepigerne ude at bade i Klejtrup Sø

Året der gik

Af Ragna Kolind

Hvor er det dejligt at kunne kigge tilbage på endnu et år i Klejtrup, hvor der har været gang i sognet på flere kanter.

Efter en lang periode med opgravning og trafikkaos i byen, og som heldigvis så sin afslutning ved årsskiftet 2016/17, var folks tolerancetærskel nok ikke videre høj, og da året så startede med en god portion "skralde-kaos", blev manges tålmodighed igen sat på prøve. Men det kom der heldigvis hurtigt styr på, og så kunne vi igen begynde at koncentrere os om de positive ting i vores lille lokalsamfund – dem som der heldigvis stadigvæk er flest af i Klejtrup sogn.

Der var flere projekter fra 2016, som lappede over årsskiftet, og én af disse var på det kulturelle område. Klejtrup Musikefterskole blev i 2016 færdig med den nye teatersal. Nu har skolen både et større musikhus og en teatersal. Det giver dem fantastiske forhold til elevernes aktiviteter, ligesom sognet beboere kan nyde stor gavn af de gode forhold. Musikefterskolen er fortsat et sted, hvor der bliver arrangeret teaterforestillinger, koncerter m.m. – og som lokalbefolkningen kan deltage i. Efterskolen er og bliver et kulturelt samlingssted i Klejtrup – og det er en stor gevinst for området.

Den nye teatersal ved musikefterskolen

Nyeste tiltag er Klejtrup Aftenhøjskole, som blev dannet i 2016. To af Klejtrups nylig "udklækkede" efterlønnere – Hanne Knudsen og Ragnhild Boesen – tog initiativ til aftenskolen, og efter en hel del benarbejde var en kreds af interesserede borgere med ved opstarten af foreningen i 2016. Også den har fået "hjemsted" på Klejtrup Musikefterskole. Foreningen er for øvrigt kommet rigtig godt fra start med flere meget interessante foredrag, sangaftner m.m. Der er mange, som forventer sig rigtig mange gode "oplevelser" med den forening.

Det blev vist også Musikefterskolen, der kom til at stå for den største nyskabelse i Klejtrup i det forgangne år. Lokalsamfundet blev tænkt ind i de unges skolegang. Et eksamensprojekt for et par af eleverne blev en koncert i Legeparken. De unge skulle arrangere, annoncere, reklamere, lave aftaler med aktør, bespisning osv. – alle de mange, mange ting, som skal på plads, hvis man vil lykkes med et koncertprojekt. Og vi må sige, at det lykkedes – vist langt ud over det forventelige. Der blev i

hvert fald også bakket op om koncerten i lokalsamfundet – mellem 400 og 500 mennesker var på plads i Legeparken.
Mon ikke de unge mennesker bestod med bravour? (vi kender dog ikke den givne karakter)

Indenfor forretningslivet er der ikke et år uden aktiviteter. I 2016 blev det dog heldigvis ikke til de negative af slagsen – tværtimod.
For Søkroen blev det året, hvor der igen blev liv på kroen. Tonny Hoberg fra Ørum købte og senere åbnede kroen på ny. Det har kostet meget tid og mange penge at få kroen på fode igen – f.eks. dumpede hele loftet i den store sal ned, da der igen kom varme på i bygningen. Og sådan kom der flere overraskelser hen ad vejen.
Men nu er kroen åbnet for selskaber, og desuden holdes der åbent ca. halvdelen af ugens dage. Vi må håbe, at beboerne i og omkring Klejtrup igen begynder at bakke op om kroen, så vi kan bevare denne del af byens erhvervs- og forretningsliv.

I Brugsen var der også tid til en ansigtsløftning – både ude og inde. Der kom ny facadebeklædning på lagerbygningerne, og forretningen blev løftet op til nutidig standard med mere strømlinede og moderne farver.

Og hos naboen – bageren – ja, der overtog Pernille Gaardsdal Jørgensen jo som beskrevet tidligere forretningen.

Indenfor sportens verden er det stadig fodbolden og gymnastikken, der får den store opbakning. Klejtrup Boldklub, som står for fodbold, har mange gode, unge spillere. I 2016 blev det for U13 fodboldpigerne til bronze ved landsmesterskabet i indendørs fodbold. En fantastisk præstation!
Og selvom boldklubben modtog Andelskassens "sammen kan vi mere"-pris på 15.000 kr., så kniber det alligevel med at samle unge spillere nok. Derfor blev samarbejdet BMK "genoplivet". Det er et samarbejde mellem Bjerregrav, Møldrup og Klejtrup, som netop ved at slå ungdomsholdene sammen kan styrke området.

Vores nye bager i Klejtrup – Pernille Gaardsdal Jørgensen har flyttet lidt rundt i butikken og fået nyt interiør

Gymnastikken er jo Klejtrup Idrætsforenings domæne, og der er fortsat stor tilslutning til denne sportsaktivitet.
Foreningen har også igennem mange år været koncertarrangør, og én af de tilbagevendende koncerter er Herregårdskoncerten på Lynderupgård.
Det må dog anses for at være slut nu. Koncerten i 2016 var deltagermæssigt kun på omkring 1000 mennesker, og det bekræftede den tendens, der har været igennem de senere år – at konceptet i den nuværende form måske har udlevet sig selv.
Nu ledes der efter nye "græsgange" på koncertområdet, og det bliver spændende at følge, hvad der kommer op af godteposen på området.
Så trods idrætsforeningens høje alder (kunne fejre 100 års jubilæum i 2016) er det en forening, der fortsat er gang i.

Foreningerne står stærkt i Klejtrup – det er vist ingen hemmelighed. Og en af de ting, der viser, at de også kan arbejde sammen, er "Anderledes fredag", som afholdes hvert andet år.
I 2016 var det igen tid for arrangementet, hvis hovedformål er at indsamle penge til vedligehold af Klejtrups mange udendørs- og indendørs faciliteter, hvor vi ingen "ejer" har til at dække omkostningerne.
Og det blev igen et tilløbsstykke med mellem 300 og 400 spisende deltagere, cykel-sponsor-løb og mange andre aktiviteter. Igen et flot femcifret beløb blev overskuddet af aftenen, og nu er der igen penge til vedligehold i legepark, ved byporte og meget andet.

Vi har rigtig mange dejlige ting i Klejtrup, som vi dagligt kan glædes over. Men selvtilfredshed er ikke "sundt", og derfor har der løbende været arbejdet med byudvikling og –forskønnelse. Der blev i 2015 opfordret til at melde sig til nogle arbejdsgrupper, som hver især skulle arbejde med forskellige emner på området – børn, infrastruktur, forskønnelse m.m.

Dette forarbejde udmøntede sig i, at vi fik tildelt penge til udarbejdelse af en ansøgning om et større millionbeløb fra stat og kommune. Og vi var heldige – eller dygtige – 6 mil. kr. blev bevilget, og i efteråret gik det egentlige arbejde med en plan for byfornyelsen i gang.

Et konsulentfirma, en kommunal repræsentant og en "styregruppe" fra ansøgningsrunden arrangerede "skattejagt", hvor Klejtrup-borgerne kunne møde op og deltage i en vandretur igennem byen, så vi kunne udtrykke vore ønsker og tanker. Efterfølgende var der workshop i hallen, og der kom rigtig mange gode forslag og ideer på bordet.

Der blev nedsat arbejdsgrupper, som interesserede kunne melde sig til, og disse arbejdsgrupper har siden da arbejdet med forskellige områder i byen. Der er afholdt åbent hus og workshop ad flere omgange, og her i 2017 vil planen blive skudt i gang.

Rigtig mange mennesker var med på turen rundt i Byen, hvor der blev kigget på de steder, hvor der var ønsker om forbedringer – som her på trekanten ved den gamle købmandsgård

Den skal løbe over 5 år, og det bliver spændende at følge de enkelte tiltag. Det vil I kunne læse meget mere om i næste års hæfte fra Lokalhistorisk Forening.

Arbejdsgrupper eller ej – så sker der jo løbende udvikling af byen – også indenfor byggeriet.
På Industrivej er der gang i en stor værkstedshal, som TA Stål skal flytte i, når den står færdig,
Og lidt længere oppe ad Skårupvej – nemlig lige over for Foderstoffen – har der været et grønt område, som nu er blevet bebygget i den vestligste del. Her er et dobbelthus med to udlejningsboliger skudt op – og allerede beboet.

Der er rift om udlejningshusene i Klejtrup. Byggeriet på Rørdalshøj 1 var knapt færdigt, før der flyttede lejere ind

Det kniber også med at skaffe plads til de ældre borgere, som ikke kan være i eget hjem mere. Og selvom vi har mange plejehjemspladser på de to forholdsvis nye friplejehjem i byen – ja, så er det ikke nok. Og det resulterede i en godkendelse af tilbygning til plejehjemmet "Blåbærhaven" på Skårupvej. Et byggeri der er i fuld gang og som ventes færdig i 2017.

Pladsmanglen skyldes selvfølgelig også, at de to plejehjem er meget populære. Og det er der ikke noget at sige til. Der er vel næppe mange plejehjem, hvor beboerne f.eks. bliver tilbudt en kanotur på

søen, som det skete på "Kløverbakken" sidste sommer. Den nye sø ved Sandstrædet – lige over for plejehjemmet – blev "indviet" af beboere fra hjemmet. Fantastisk oplevelse – både for deltagerne – men også for dem, som måtte følge med fra vinduerne på hjemmet.

Jo, Klejtrup er kendt viden om – både for sine foregangskvinder og –mænd, for sine aktive borgere og foreninger – og selvfølgelig også for sin turistattraktion Verdenskortet.
Udlandet har for alvor fået øjnene rettet mod Danmark – og Klejtrup. Således kom Verdenskortet på listen 'Atlas Oscura', som er en liste over de 44 mest underfulde og mærkværdige steder i verden. Her fik Verdenskortet en 16. plads.
Også britiske Business Insider UK har fået øje på turiststedet og bragt artikler om det.

Så det er væsentligt, at vi passer på området - og på hinanden. Og derfor er det også af stor vigtighed, at Klejtrup var heldig at blive én de yderligere fem småbyer i Region Midt, som blev bevilget uddannelse af vore egne 112-førstehjælpere. Der er nu i alt 30 småbyer i Region Midt, som har denne ordning, hvor interesserede borgere blev tilbudt uddannelse og nu kan træde til, hvis der sker alvorlige ting som f.eks. hjertestop. Det er vigtigt med hurtig hjælp, og ud over at det kan være af livsvigtig betydning, giver det samtidig en form for tryghed i et område som vores, hvor det tager et godt stykke tid for en ambulance at nå frem.

Og noget kunne måske tyde på, at vi er gode til at passe på hinanden. I hvert fald stiger befolkningstallet i Klejtrup ☺
En ny befolkningsprognose viser, at Klejtrup er højdespringer i den nordlige del af Viborg kommune m.h.t. tilvækst. Det forventes en tilvækst på 12 % over de næste 15 år. Der tales meget om flytningen fra land til by, men på det seneste har der været en tendens til, at der flere steder sker det modsatte.

Skal man dryppe en smule malurt i bægeret, må vi samtidig konstatere, at vi desværre også ligger i toppen, når det gælder gennemsnitsalderen. I Klejtrup er den 43,7 år, hvor Viborg kommunes gennemsnitsalder ligger på 40,7 år.
Det "hjælper" jo godt på den statistik, at vi har to plejehjem, hvor der sidste år var ikke mindre end fire 100-års fødselsdage samt én ude i byen.
Gennemsnitsalderen kan jo ligge til grund for, at vore naboer mod øst (i Hvornum) i humoristiske øjeblikke kalder Klejtrup for "Rynkeby" ☺

Glædes kan vi så over, at skolens elevtal faktisk ligger på et niveau, der er højere end i mange år.
Så der er plads til optimisme – og troen på fremtiden fejler stadig ikke noget i Klejtrup.

Også i 2016 havde foreningerne i fællesskab arrangeret Anderledes Fredag med sponsor-cykelløb, fællesspisning på Brugspladsen, underholdning m.m. Og igen blev det en kæmpe succes med masser af penge til det fælles formål: At indsamle midler til vedligehold af de mange fælles faciliteter i byen, som ikke dækkes af andre

Praktiske oplysninger

Klejtrup Lokalhistoriske Forenings bestyrelse:

Formand Ragna Kolind, Skårupvej 29, Klejtrup	tlf. 2259 3704
Næstformand Britta Laursen, Kildebakken 15, Viborg	tlf. 8667 4468
Kasserer Kjeld Nielsen, Søparken 37, Klejtrup	tlf. 9854 4700
Sekretær Birthe Ømark, Viborgvej 2, Klejtrup	tlf. 2878 0139
Carl Johan Jørgensen, Mårdalsvej 1, Ulstrup	tlf. 5126 2763
Karl Erik Christensen, Drosselvej 5, Skals	tlf. 8669 4773
Erik Brüld, Viborgvej 3, Klejtrup	tlf. 9854 6009

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv:
Midtvej 2, Klejtrup (i Senior- og aktivitetscentret)

Åbent hver onsdag fra kl. 14.00 til 16.30
eller efter aftale med et bestyrelsesmedlem

e-mail: ragna@jk-m.dk

Klejtrup Lokalhistoriske Forenings hjemmeside ligger på adressen:
www.klejtrup-lokal.dk

Her på Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv er alle altid meget velkommen til en kop kaffe og en snak om lokalområdet. Har du behov for hjælp til slægtsforskning, tydning af gamle dokumenter eller andet, er vi altid parat. Har du billeder, papirer eller bare en mundtlig historie om området eller dets beboere, vil vi meget gerne have dit besøg

Klejtrup set fra Søudsigten—altså fra syd. Næsten uanset hvilken vinkel, man ser Klejtrup på, tårner kirken sig op over byen

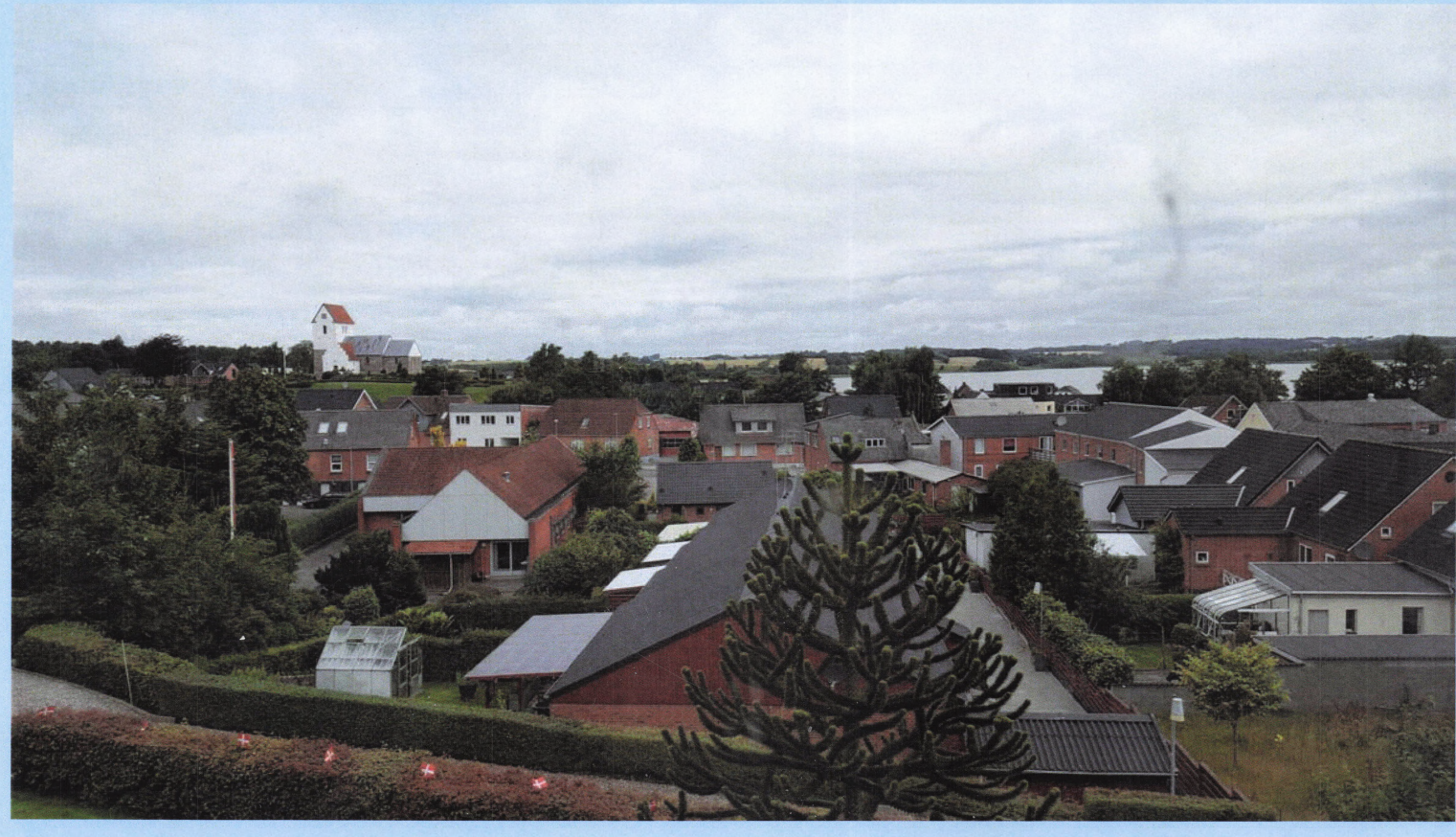

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv, Midtvej 2, Klejtrup

Åbningstider: hver onsdag kl. 14.00—16.30

Kontakt os på tlf.: 98 54 66 17
eller se vores hjemmeside på www.klejtrup-lokal.dk